

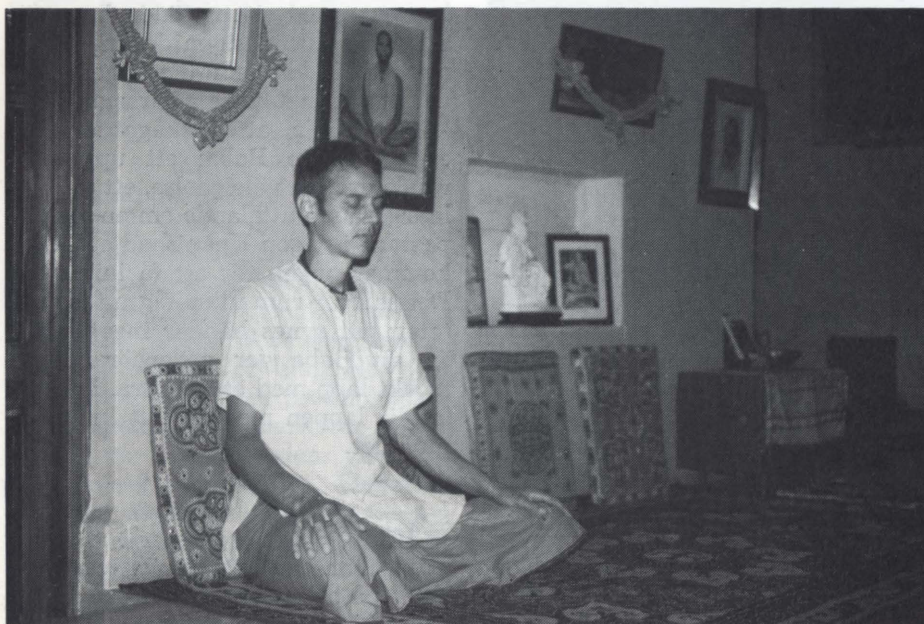
SÖKAREN

NR 4

1974

LÖSNUMMERPRIS 3:75 inkl. moms

SHREE GURUDEV ASHRAM

Jörgen Rapp i ashramens meditationsrum

Allt fler människor i västerlandet finner att det här gängse levnadssättet inte skänker verklig mening åt livet. Många börjar med yoga och meditation. Så gjorde Jörgen Rapp. Men efter några år kände han att han behövde en guru — andlig lärare. Därför reste han till yogans hemland, Indien, där han började söka efter en guru på olika ashrams (yogakloster). Så småningom fann han honom i yogin Swami Muktananda Paramahansa — eller, som lärjungarna kallar honom, Baba.

Jörgen Rapp berättar för oss om livet på Shree Gurudev Ashram och om den där utövade siddha yoga.

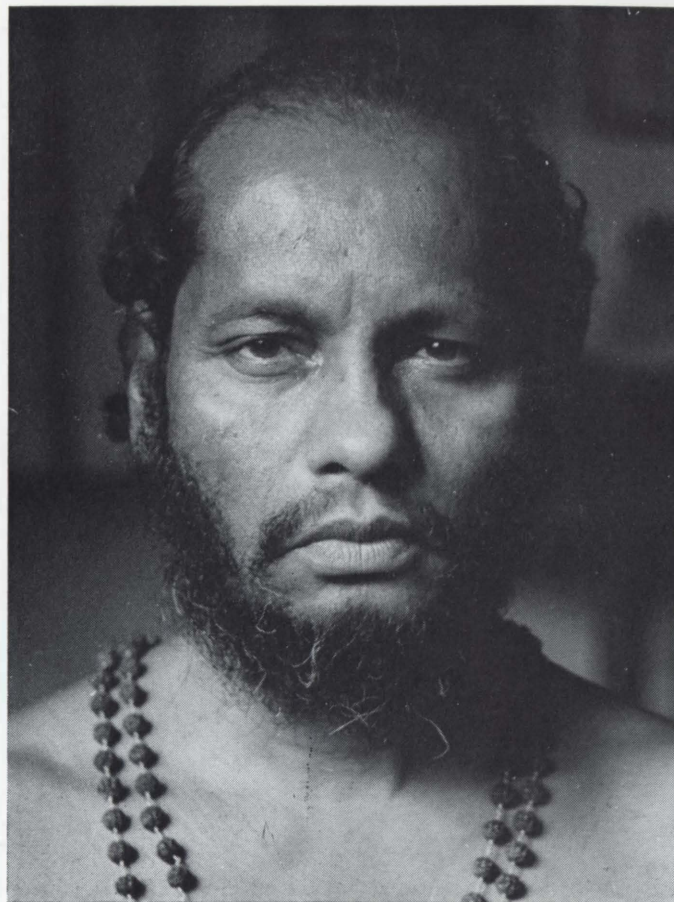
AV JÖRGEN RAPP

Shree Gurudev Ashram är belägen på landsbygden, ett tiotal mil från Bombay. Skogklädda berg och kullar omger klostret, och i närheten rinner en flod. Det finns många heta källor i trakten. Ett par småbyar, bestående av lerhyddor med halmtak, ligger i närheten. På några kilometers avstånd finns en liten stad med butiker och tehus utefter den enda gatan.

Ashramen utgörs av flera byggnader, som inrymmer tempelhall, dormitorier, gästrum för tillfälliga besökare, meditationsrum, matsal, tvättrum m.m. Den gula huvudbyggnaden, som ligger bakom en mur intill landsvägen, har tinnar och torn som ett sagoslott, och överst vajar den ockrafärgade vimpeln som utvisar att här bor en helig man.

Män och kvinnor

Totalt bor på ashramen ungefär 150 personer mer eller mindre permanent. Hälften är västerlänningar i 20—30-årsåldern. Många har kommit till ashramen i samband med Babas turné i några västländer 1970. En del indier har bott på ashramen sedan mitten av 50-talet. Vistelsen här är i princip kostnadsfri, men de flesta betalar ett självkostnadspris på 1:80 kronor om dagen. Andra, som saknar pengar men är utrustade med genuin andlig törst, bor gratis.

Swami Muktananda

Män och kvinnor bor åtskilda i sovsalar, där enda möblemanget utgörs av sängar och skåp för personliga saker. Några har egna rum, och några delar rum med en annan person. Kvinnorna är klädda i orange-färgade saris, och männen bär den på landsbygden vanliga dressen, ett höftskynke och en schal. Baba är mycket noga med att alla ska följa den dagliga rutinen, som är densamma året runt.

Så här lever vi på ashramen:

Meditation

Senast klockan tre på morgonen ska vi stiga upp. Efter ett hastigt bad beger vi oss till det gemensamma meditationsrummet. Klockan halv fyra brukar Baba komma. Han går längs raderna av mediterande lärjungar, som sitter på små mattor eller kuddar på golvet. Ibland stannar han framför någon, ger en kort instruktion eller vidrör vederbörande för att därefter fortsätta. Meditationen tillgår så, att vi sätter oss i lotusställning, lugnar tankarna samt börjar att koncentrerat repetera mantrat — särskilda ord, som vi fått av Baba. Detta repeterande (japa)

leder så småningom till meditation, som är det medel med vilket man når de djupare skikten av sig själv. Upplevelserna i meditation är helt individuella. Var och en får vad han behöver. En del ser ljus i sekvensen rött, vitt, svart och blått, medan andra hör olika ljud, exempelvis den spröda tonen från en liten klocka, toner från en flöjt eller mullrandet från stora trummor. Dessa ljud erfars under mera avancerade stadier av meditation och kallas för nada. Ibland får den mediterande en vision av Baba eller något annat helgon. En del når bortom tankarna och kommer ut ur meditationen med djup frid, som inte lämnar vederbörande under hela dagen. När man mediterar, kan det hända att olika yogiska andningsövningar eller rörelser spontant inträffar utan att man medvetet utför dem.

Sång

Efter meditationen tar många av oss en promenad i den indiska naturen, vi lyssnar på syrsorna, ser på stjärnhimlen och begrundar de upplevelser meditationen gav. Klockan

halv sex sitter alla samlade inne i templet. Vi sitter återigen i meditationsställning. Den här gången är det emellertid fråga om gemensam meditation, som tillgår så att vi sjunger olika sånger, en del på sanskrit, andra på hindi. Den viktigaste sången är Guru Gita som omfattar 183 verser, vilka sjungs omväxlande av männen och kvinnorna. I sången anges bl.a. en bestämd meditationsteknik. Vi sitter där ganska länge, stilla och rakryggade, med sångboken i högra handen och sjunger texterna med koncentrerat sinne. Klockan sju är morgonsången slut och frukosten — ett glas mjölk eller te — serveras i den stora matsalen, som rymmer 800 personer. Då kommer också barnen från de kringliggande byarna för att få sin dagliga mjölkranzon.

Klockan halv åtta brukar de första besökarna komma till ashramen för att få träffa och tala med Baba. En del av besökarna är från väst, en del är fattiga bönder, medan andra är välklädda stadsbor, någon kommer med sitt nyfödda barn för att Baba ska välsigna det, någon är medlem i den federala regeringen, en annan är kanske affärsman. Alla kommer för att få något av den egendomslöse Baba: ett uppmuntrande ord, en välsignelse, ett råd, ett klagande uttalande om en dunkel passage i någon Upanishad etc. Ofta kommer någon för att få initiering. Denna äger rum utan några formaliteter: till synes händer inget annat än att Baba ger vederbörande en tryckt lapp med ett mantra. Kanske åtföljs lappen med en lätt klapp på huvudet.

Arbete

Klockan halv åtta börjar också arbetet på ashramen. De flesta ashramiterna arbetar i de stora trädgårdarna, som vanligen fordrar mycken vattning och passning. Här växer många olika slag av mangoträd, papaya, guava, kokospalmer, bananträd m.m. Här finns också grönsaks- och blomsterodlingar, risfält och en i Indien ovanlig syn: en rosenrädgård. Förmiddagens arbetspass varar till klockan 10.00 och eftermiddagspasset från 15.30 till 17.00.

Mellan kl. 10.00 och 15.30 är det ytterligare meditation och sång samt lunch. Den senare är helt vegetarisk, serveras på torkade blad samt äts på indiskt vis, dvs. med högra handens fingrar. Maten består av kokta, kryddade grönsaker och ris. Ett slags brödpannkaka serveras också.

Föreläsningar

Två gånger i veckan svarar Baba på frågor, som ställs av ashramiter eller tillfälliga besökare. Frågorna kan gälla allt mellan himmel och jord, men ofta är det praktiska frågor i samband med vår sadhana (andliga övningar). Under frågetimmarna blandas allvar och skratt, visdomsord med skämt. Än talar Baba, än sjunger han strofer ur de indiska vishetsböckerna.

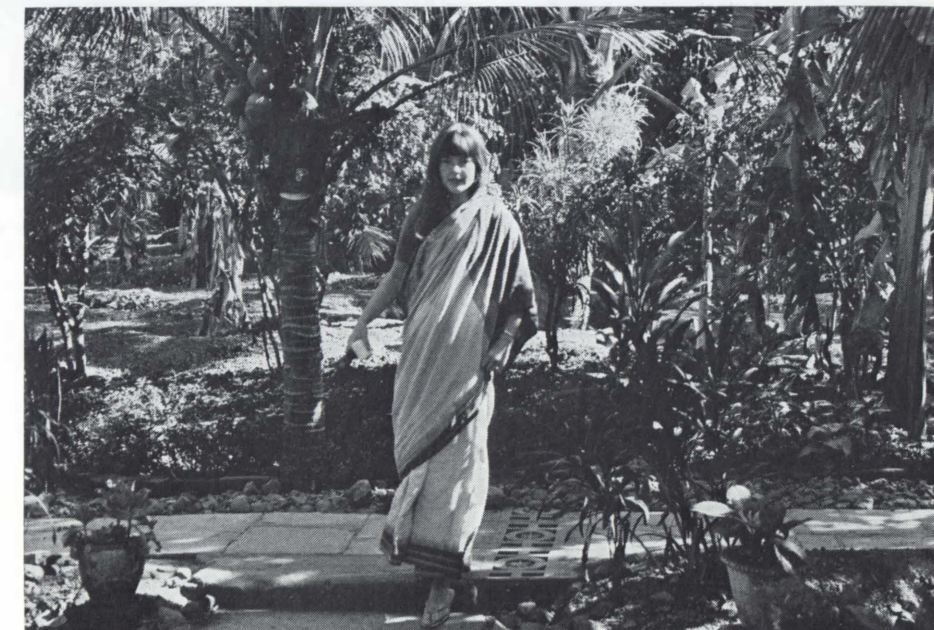
Före kvällsmaten, kl. 18.45 brukar många av oss meditera igen. Dagsprogrammet slutar omkring klockan åtta efter en knapp timmes sång. Den sista sången — välkända Hare Rama Hare Krishna — sjunger vi sittande i tempelmörkret. Stämningen är obeskrivlig. Halv nio är alla ljus släckta och Gurudev Ashram sover — ännu en dag är slut.

Siddha yoga

De flesta av oss som kommer till Baba har det gemensamt att vi bär på obesvarade, kanske oformulerade frågor, som rör själva livsnerven: "Vem är jag? Vad är meningen med mitt liv?" Ashramen, vars motto är "Se Gud i alla", har kommit till för att ge sökande människor av alla kategorier hjälp att finna sitt sanna jag. Den är således öppen för alla, oavsett nationalitet eller religion. Vi praktiserar siddha yoga, som tar sin början då Baba genom beröring, en blick eller en tanke väcker en slumrande kraft, kundalini. I och med att kundalini väcks, ökar den andliga medvetenheten. Uppvaknandet äger rum genom en yogisk process, shaktipat diksha, som markerar inledningen på inre skeenden, vilka utvecklar sig automatiskt. Shaktipat är ingen av Baba introducerad nyhet. Samma process behärskades av den store yogin-filosofen Shankaracharya, av Sri Ramakrishna Paramahansa, av Sri Yukteswar, Yoganandas guru. Baba initierades på detta sätt av sin guru, Swami Nityananda. I den till svenska översatta "Ramakrishnas samtal" (s. 259) säger Vivekananda: "En dag rörde han (Ramakrishna) vid mig och mumlade något för sig själv. Då förlorade jag medvetandet. Verkan av hans beröring dröjde kvar hos mig som en berusning i en månads tid." Om sina egna upplevelser i anslutning till initieringen har Baba skrivit: "Han (Nityananda) stod vänd mot mig. Han tittade ånyo in i mina ögon. När jag såg närmare efter såg jag en ljusstråle gå från hans ögon in i mina. Den kändes het, som brännande feber. Dess sken var

Ashramens huvudbyggnad

Gunnil Blomstrand från Lund i en av ashramens trädgårdar.

bländande som från en kraftig lam-pa. När den strålen från Nityanandas pupiller genomträngde mina, fylldes jag av förvåning, glädje och fruktan. Jag såg dess färg och sjöng invärtes 'Guru Om'. Den var en obruten stråle av gudomlig lyster. Dess färg ändrades hela tiden, från smält guld till saffransgult till en nyans djupare än det blå hos en skimrande stjärna. Jag stod som fastnitad."

Genom Shaktipat överför gurun sin andliga kraft till lärjungen. Detta är alltså initiering. Som är fallet

med all andlighet, är ingen kostnad förknippad härmed. Vad som händer är följande: Det alltså närvarande medvetandet, som skapar och genomtränger världen, finns också i slumrande form i människan och kallas alltså kundalini. Kraften-medvetandet ligger hoprullad i formen av en orm vid basen av ryggraden i ett chakra (ung. nervcentra) kallat muladhara. När kraften, energin, väcks börjar en reningsprocess av alla 72.000 kanalerna i astralkropp-

Forts på sid 22

"SÅ HAR JAG HÖRT"

1.

Jag hade nyss fyllt nitton, hade tagit studenten, varit på sjön några månader och sett världen: Europa, Syd- och Mellanamerika, delar av USA, Kanada, Västindien. Jag skrev resebrev till tidningar och berättade om mina upplevelser, som alla var mycket jagcenterade och perspektivlösa. Jag tillhörde helt säkert de unga, belästa, men det var ingen politisk litteratur vi läste, utan romanser, och även om det också var arbetarromaner och statarberättelser, så var det personkonflikterna som fascinerade. Miljöskildring, klassrelationer reflekterade vi inte så mycket över på 50-talet. Jag läste dikter, mängder med poesi, slukade de stora, Martinson, Lindegren, Ekelöf, slöt de nya till min egen, drömda diktarfamn, Metamorfosgruppen med Lasse Söderberg och Paul Andersson, sen Stig Carlson och Petter Bergman.

Jag läste en hel del filosofi, inte den skolan ville jag skulle läsa men den som rörde de stora frågorna. Och de tänkare som stimulerade mej mest, var de som såg på världen med en sorts positiv resignation, eller aforistikern, som fann eleganta grimaser åt världens virrvarr och tingens vinglande i ett slumpens universum.

Då jag lumpade, skrev jag en radiopjäsa. Även om jag tyckte militärtjänsten i sej var meningslös, hade jag bara hört talas om vapenvägrare i form av förvirrade Jehovas vittnen, som vägrade hugga träd och ta nytt blod via transfusioner. Jag var idrottsman och fick utlopp för det fysiska intresset i tjänstgöringen. Pjäsen jag skrev blev antagen och spelad, och jag var plötsligt Sveriges yngste dramatiker, och min pjäs

handlade om livslögnen. Jag ställde mej villigt i den klassiska europeiska litteraturtraditionens tjänst.

Jag testades till dåvarande Journalistinstitutet, befanns utbildningsvärdig och skulle börja där till hösten. På skoj (?) sökte jag till Dramatens elevskola, jag var förvisso starkt teaterintresserad, och kom in. Miljön lockade mej mycket, och jag började skådespelarutbilda mig i stället. Jag var alltså nitton år, kände mej ung, stark och begåvad, och min favoritförfattare var Erland Josephson, nuvarande Dramatenchefen, den cyniska aforismens mästare.

2.

Jag hade börjat äta på "Gröna Linjen" då och då, när teaterrelevskassan tillät föda utanför det subventionerade lunchrummet. Jag var som sagt idrottsman, starkt intresserad av kroppskultur och visste att man skulle äta sunt och då gärna grönt.

Mitt emot restaurangen låg ett litet antikvariat, och min boklust förde mej dit. Där var trångt och ganska mörkt, men böckerna var prydligt ordnade på hyllorna, och i fönstret hade jag sett en del teaterbiografier, om Anders de Wahl, Gösta Ekman och Pauline Brunius, och jag gick in för att bläddra och titta. Innehavaren var en man kring de sjutti, gissar jag. Hans tunna, vita hår var oklanderligt mittbenat. Ansiktsfärgen var mycket blek, som hade han aldrig lämnat det mörka rum dit inget dagsljus fann väg. Under hakan bar han en sån där gammaldags, hög stärrkrage, och hans rock var svartglänsande och sliten. De halverade, stålbågade glasögonen och den snörpta munnen gav ansiktet ett aningen otåligt, strängt ut-

tryck. Jag märkte ganska snart att han hörde dåligt.

Han sa inget då jag tog tid på mej i mitt bläddrande. Jag var ensam i rummet, i affären, säkert en timme, och fann allteftersom tiden led, att här fanns ganska många böcker av ett slag som jag inte tidigare mött. Det var små slitna häften av teosofier, det var böcker om yoga och av yogis och andra österländska tänkare, och jag kunde inte låta bli dem. Jag strörläste, okoncentrerat men med en sorts fascinerad otålighet som nog förvånade mej själv. Men så småningom lät jag dem vara. Jag hade tillräckligt med pengar för att köpa en bok om den Store, Gösta Ekman, skriven av sonen Hasse, och jag gjorde det. Omständligt lades den in i ett brunt papper, och runt det slogs det bruna snöret från en sån där stor snörrulle. Jag betalade, tackade och gick. Jag tror inte den gamle mannen sa ett ord.

En tid senare stod jag åter och tittade i det där antikvariatfönstret. Nu dominerades det av den litteratur jag tidigare kikat i vid mitt besök. Mitt bland de många främmande författarnamn och boktitlarna låg något mycket svenskt: "Så har jag hört", av Axel Fredenholm.

Jag gick rakt in och frågade vad den boken kostade. Det nedböjda, äldre huvudet lyftes mot mej, ett par klara blå ögon såg på mej, och jag hörde den gamle antikvariätägaren säga:

— Det är den finaste bok som finns.

Han sa inget mer, han slog in den på samma lite omständliga sätt som gången tidigare, jag tackade och gick ut. När jag gått ett tag, började jag fundera. Hade jag verkligen fått den? Varför? Visst skulle jag väl

Fil. dr. Axel Fredenholm (1881—1962) i sin bostad.

betala, varför i all världen skulle han skänka mej den? Jag fick väl gå tillbaka dan därpå och förhöra mej.

3.

Jag gick hem till min lya i Gamla stan, fjorton kvadratmeter med toalett och kallvattenkran i trappan. Jag läste de hundraen sidorna i ett sträck och genomfors av en känsla av stor värme. Det var en främmande tankevärld som öppnades för mej, när jag följde författaren genom de sju dagarna i sällskap med Acharya, den vise. Samtidigt var mej vägens dofter så välbekanta. Jag älskade varje kulle de gick upp på, varje tankemönster de vävde, varje utblick de gjorde, mot själens landskap, mot insikter. Jag minns att jag skrattade inom mej själv och högt. Jag skrattade länge den natten på Storkyrkobrinken, och när Storkyrkans klocka klämtade morgon, hade orden, för första gången trodde jag då, slagit rot i mej:

reinkarnation, karma, ödmjukhet, Vilja, samhörighet, delaktighet, Logos,

evigt växande, kretslopp, Kärlek.

Som en rusig speleman störtade jag in i dagen och smakade sen i dagarna och nätter på mina nyförvärvade ord, vände åter till dem, lärde mej Fredenholms meningar och citat, förtvivlades snart över deras obenägenhet att materialisera sej och levde väl den efterföljande månaden som den unge Werthes: himmelshoch janzend, zum Tode betrübt.

Emellertid, jag ville dela med mej, och så fort pengarna räckte, gick jag in till den gamle mannen och köpte nya exemplar av boken. Han tog genast fram den, då jag kom in. Vi bytte aldrig många ord, det behövdes ju inte.

Det där är snart femton år sen nu. Jag har rest en del ytterligare sedan dess, i yttre bemärkelse och inre. Jag har mött många viktiga politiska språk och många andliga. Men essen i dem alla finns samlade i den lilla boken med de blå pärmar, fåglar. Dessa två är sökare i den fåglar. Dessa två är sökare i den

ödmjukhets tecken som präglar bokens slutord:

"Vi har nu nått till Solvägens berg och här måste vi skiljas. Om du kunnat följa mig ännu längre skulle jag meddela dig djupare ting. Det som jag givit dig är endast grunden, endast det förberedande, något för dig att tänka på.

Om du kunde minnas allt vad jag talat under dessa sju dagar, och om du kunde förverkliga det i ditt liv, så vore du ändå långt ifrån fullkomligheten. Jag ger dig inte mera nu, ty du kan inte bära mer än detta.

Begrunda länge och nogsam de ord jag talat till dig. Då du gjort dem till en levande kraft i ditt liv skall du möta en annan lärare, som är större än jag, och som skall leda längre framåt på vägen."

Fredenholm förutsåg alltså mitt och mångas och morgondagens möte med Martinus, den andliga vetenskapens uppenbarare.

Anm. "Så har jag hört" kan beställas från Hålsans Förlag, Vasavägen 9, 181 42 Lidingö.

KAN ETERKRAFTER FOTOGRAFERAS?

Om engelska experiment, kanske epokgörande, skriver

NILS-OLOF JACOBSON

I Sökaren nr 1/74 visades några exempel på Kirlianbilder, tagna med en teknik som är vanlig i USA. Bilderna visar typiskt objektet mörkt med mer eller mindre rikedom på ljusa punkter eller streck, omgivet av en ljus utstrålning mot svart bakgrund. (Dvs så ser bilden ut när negativet har kopierats på papper.)

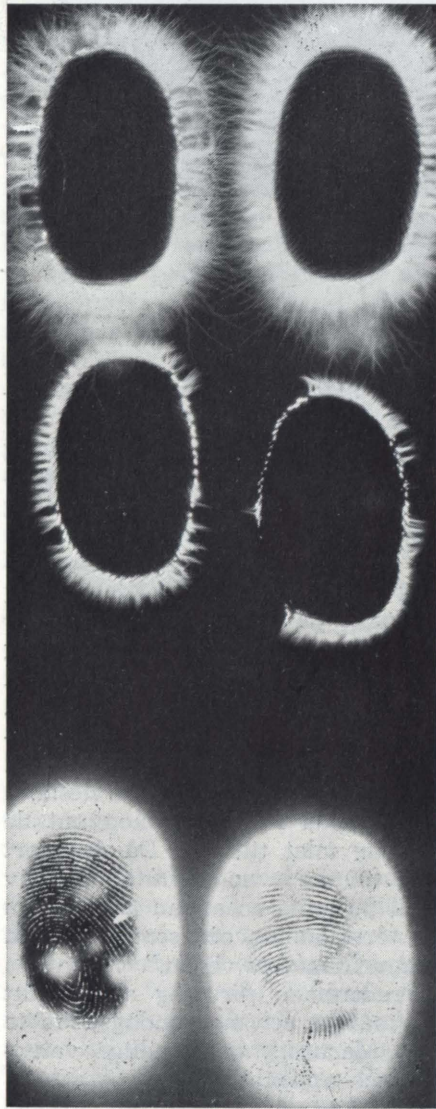

Bild 1. Förf:s vänstra och högra pekfinger fotograferade i tre olika Kirlianapparater.

Bild 1, som var med i artikeln, visar samma par fingrar fotograferade i tre olika Kirlianapparater. Som synes har de tre exponeringarna gett rätt olika resultat. Genom att variera de elektriska anordningarna kan man få helt annorlunda bilder.

Vid institutionen för metallurgi vid universitetet i Birmingham, England, har sedan flera år två tekniker, Dennis Milner och Edward Smart nått minst sagt sensationella resultat med en variant av Kirlian-tekniken som de såvitt jag vet hittills är ensamma om. Själva apparaten är mycket enkel för den elektroniskt kunnige; se bild 2. Två fotoplåtar (bäst resultat fick de med Ilford Q2 Scientific plates, vilka dock är mycket ömtåliga att hantera) läggs mot varandra, skilda åt av en tunn papparam. Dennas tjocklek, och därmed avståndet mellan plåtarna, varierar från några tiondels till några millimeter. Den elektriska pulsens karaktäristik och längd varierar också och inverkar i hög grad på bildernas utseende. Liksom vid

all Kirlianfotografering arbetar man i totalt mörker om man använder färgfilm eller i svagt rött ljus vid svartvit film.

Mellan plåtarna i apparaten i bild 2 finns alltså "bara" luft. Om en strömstöt släpps genom plåtarna skulle man då vänta sig en helt "blank" bild, dvs ingen exponering alls. Men med ca 2 mm avstånd mellan plåtarna, en strömstöt på 15 kilovolt och 1/100 sek exponeringstid får man på den ena plåten det märkliga mönstret i bild 3. På den andra plåten, som exponeras samtidigt, får man en spegelvänd bild av helt annat utseende, bild 4.

Milner & Smart fick inte dessa märkliga bilder av en ren slump. De hade börjat studera den mycket omfattande litteratur som finns om kraftfält och formande krafter "bakom" den fysiska materien. Särskilt Rudolf Steiner och hans lärjungar har skrivit mycket om formkrafterna bakom naturfenomenen. Steiner talar om eteriska krafter; eter är alltså den formande principen.

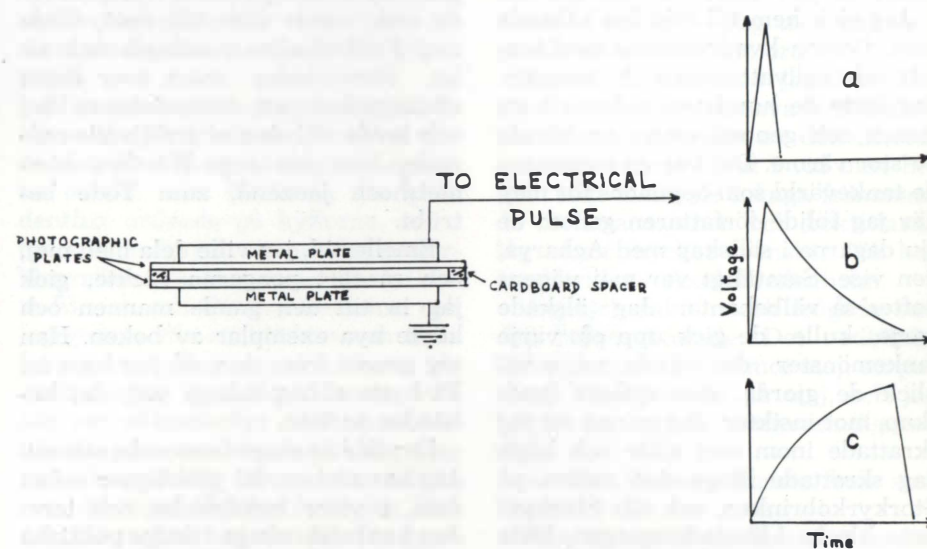

Bild 2. Den använda metoden att exponera den ljuskänsliga plåten för en elektrisk puls av någon av följande typer: (a) spikformad puls med snabb stegring och nedgång, (b) snabb stegring och långsam nedgång, (c) långsam stegring och snabb nedgång.

A. E. Abbot beskriver i *Encyclopaedia of the Occult Sciences* (Emerson Press, London 1960) eterkrafterna på följande sätt:

"Utan de eteriska eller universella krafter som strömmar in från världens ytterområden för att balansera de fysikaliska lagarna och genom-syra en kropp med liv, utan dem skulle kroppen ligga livlös eller falla till marken. Dessa primära krafter är översinnliga aktiva principer som kommer till levande uttryck i fenomenvärlden och i denna värld gör rörelse och andra fenomen möjliga att uppfatta med sinnena. Dessa fenomen kan endast delvis betraktas som mekaniska. De är oskiljaktigt förenade med andliga, kvalitativa egenskaper.

De fyra fundamentala slagen eter är (1) värme-eter, den ursprungliga aktiva kraften, som orsakar heta eller glödande tillstånd; (2) ljus-eter som orsakar gas- eller luftformiga tillstånd; (3) kemisk eter som orsakar vätskeformiga tillstånd, och (4) livs-eter som orsakar jordiska eller fasta tillstånd och är verksam i jordklotets fasta materia.

Studium av läran om de eteriska formade krafterna är en väsentlig faktor i forskning på biologins och jordbrukets område och dess praktiska tillämpning. Teorin om de formande krafterna var av avgörande betydelse för Rudolf Steiners naturvetenskapliga bild av universum."

De fyra slagen eterkrafter övergår successivt i varandra. Värme-eter är den primära, formlösa, kaotiska, mest "primitiva". Steiner beskriver den som ett hav av små sfärer. På nästa utvecklingsstadium börjar ljus uppträda, och värme-sfärerna börjar "glimra" tillräckligt för att påverka den fotografiska emulsionen på plåten. Milner och Smart förklarar:

"Vi tror vanligen att en bild på en fotografisk plåt orsakas av ljus. Men... allt vi observerar är resultat av de eteriska krafternas aktion. Därför, när vi uppfattar ljus så erfar vi i själva verket inverkan av de osynliga ljus-eteriska krafterna på jordens atmosfär eller substanser, där de producerar ljus och belyst materia. Likaså är det de eteriska krafterna och inte ljuset självt som åstadkommer den fotografiska bilden. Således kommer ljus-eter, som endast kan iakttas via sin verkan på den materiella världen, att iakttas på den fotografiska plåten. Vi föreslår att dessa bilder... registrerar existensen och karaktären av ljus-eterisk kraft. Nu är ljus-eter ett högre derivat av värme-eter, och den

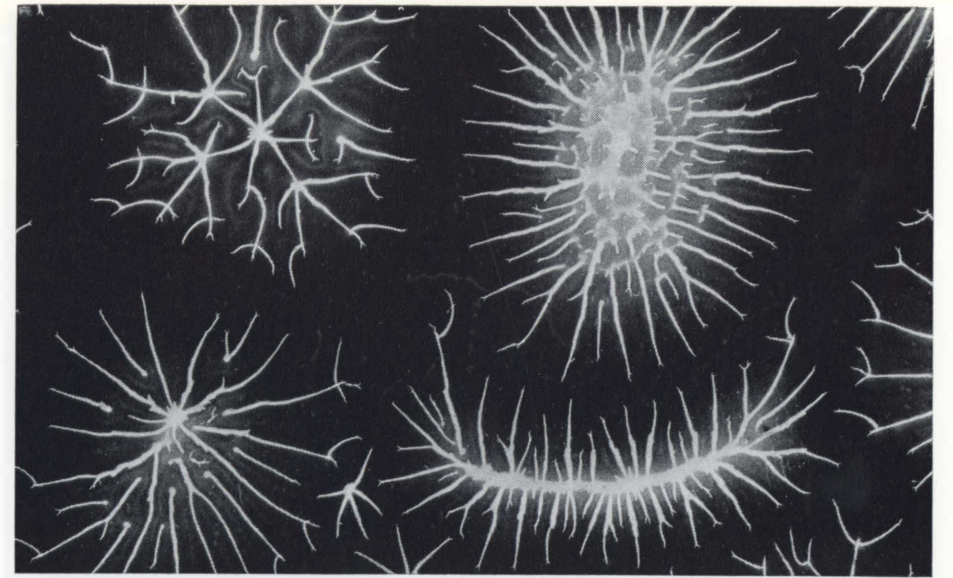

Bild 3. Olika mönster formade av frigjord ljuseter.

Bild 4. Spegelbilden till bild 3: kaos och formationer av värme-sfärer.

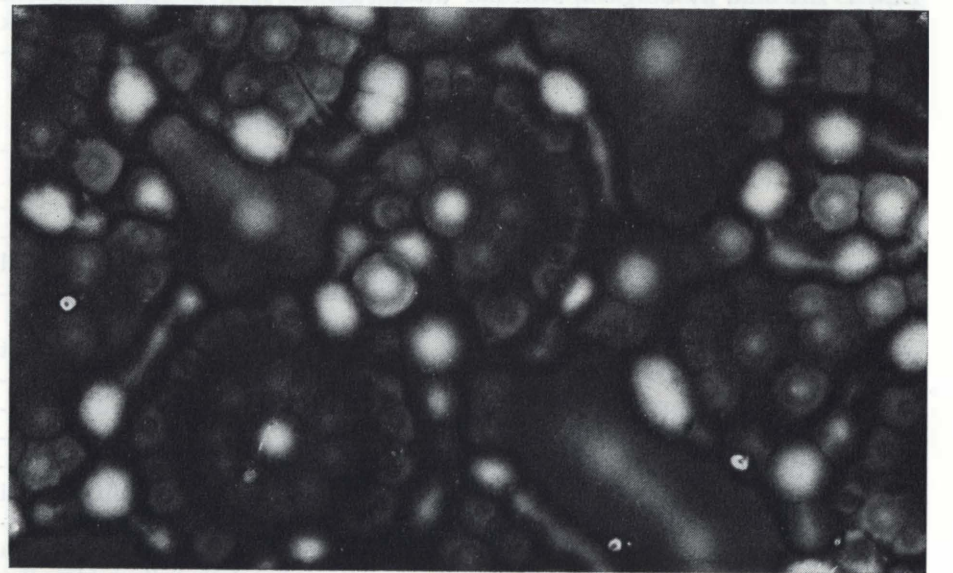

Bild 5. Ett högt utvecklat mönster av värme-sfärer.

Bild 6. Eteriska krafter som strömmar ut från ett ligusterblad. Man kan tydligt se hur kraften i periferin differentieras till små "partiklar" av kemisk eter. Observera också det tunna mörka bandet omkring bladet, vilket förmodligen är den eteriska "auran".

Bild 7. Ett blad av bergask, som har utsatts för en långvarigare elektrisk puls och därigenom har blivit delvis lysande och fornat cirkular av kemisk eter. Den använda pulstypen har gett upphov till värme-sfärer med ljusblixtar i bakgrunden. De syns tydligt genom bladet.

form den tar när den utvecklas från värme-eter visar någonting av värme-eterens karaktär.

...Som ett resultat av en bakomliggande princip har de eteriska krafterna blivit 'frusna' i mineralvärlden. Det är vad mineralvärlden innehåller: starkt kondenserad, förstelnad eterisk kraft. När vi arbetar med elektricitet frigör vi och manipulerar den frusna ljusetern. Genom elektricitet producerar vi värme och ljus, dvs vibrationer i etern med verkningar i den materiella världen. ...När ljus-eter verkar fritt i naturen har den en formande, utstrålande verkan, och de lätta eteriska krafter som frigörs med elektricitet bör visa en liknande verkan. Värmeeter har en sfäriskt formande verkan, så att när ljus-eter utvecklas från, eller återbildas till värmeeter bör det finnas någon indikation på att sfärer bildas."

Milner och Smart menar alltså att sfärerna i bild 4 representerar värmeeter, som påverkas av den ljus-eter som har frigjorts av den elektriska urladdningen och som kommer till synes i urladdningarna i bild 3. Dessa båda bilder har ju exponerats samtidigt och blev så olika trots att avståndet mellan plåtarna var endast 2 mm och innehöll "bara

luft". "Där ljusetern kan ses i 'massiv' form har likformig, 'kaotisk' värmeeter kommit till synes. Sedan, när ljusetern antar sina utstrålande former har värme-kaoset börjat ge tydliga spår. I varje punkt i bild 3 där ljusetern-spåren förgrenar sig har i bild 4 en värme-sfär formats. Där ljusetern har kommit ut från en punkt och sedan bildat en förgrenad struktur har en central värmesfär formats, med omgivande mindre sfärer på varje förgreningsställe. I bild 3 ses också några få individuella punktformiga centra med stjärnliknande eterformer som strålar ut från dem; de har i bild 4 gett upphov till enstaka sfärer."

Vid mindre avstånd mellan plåtarna, 0,6 mm, ser man på ena plåten ett rimfrostliknande ljust mönster mot mörk bakgrund men med avrundade former, påminnande om en matta av ormbunksblad. På den andra plåten, som exponeras samtidigt, syns då en tät matta av värme-sfärer, som i bakgrunden på bild 7 (men utan ljusglimtar). Mellan de elementära ljusglimtarna i bakgrunden på bild 7 och de utformade i bild 3 finns ett stort antal övergångsformer, som kan fås fram genom systematisk variation av de elektriska betingelserna. Mycket litet avstånd mellan plåtarna ger täta mönster, längre avstånd ger mer varierade strukturer.

Värmeeter kan framträda ännu mer detaljerat än i bild 2. Bild 4 visar enligt Milners & Smarts tolkning "ett högt utvecklat mönster av värme-sfärer", som visar en förbluffande likhet med dels blomsterformer, dels celler som de framträder i mikroskop. (Här var avståndet 3,8 mm, spänningen 20 kV, exponeringstiden 1/100 sek.).

Blad kan också studeras med denna teknik. Medlämpliga kombinationer av de elektriska anordningarna kan man få bilder av blad som skiljer sig helt från vanliga Kirlianbilder. Bild 6 visar ett ligusterblad, omgivet innerst av ett mörkt band, som Milner & Smart anser vara "eterkroppen", och där utanför en granulerad "kemisk eter". Med ändring av tekniken kan man få bladet att nästan helt försvinna. Bild 7 visar i bakgrunden värme-sfärer med begynnande ljuseterformationer, som syns genom bladet "endast skymda av ljuset från den kemiska etern". Det är alltså bladets eteriska form som syns, och inte bladets fysiska kropp. "Detta stämmer med utsagor av klärvoajanta personer och mystiker som påstår att 'den

eteriska världen' existerar på en anorlunda nivå än den fysiska, och att de genom att 'höja sin medvetandenivå' kan eliminera den fysiska världen och uppfatta den eteriska'; ja, de kan t o m uppfatta den eteriska funktionen av organen i kroppen."

Milner & Smart har också studerat "eterisk växelverkan" mellan olika objekt. "Att interaktion mellan olika material ska kunna iakttas är i enlighet med synpunkten att de mångfaldiga fenomenen i naturen är manifestationer av ett fåtal basala krafter och därför kan växelverka med varandra." Bild 8 tycks visa någon form av eterisk kontakt mellan ett nyligen plockat blad till höger och ett döende blad, plockat ett dygn tidigare, till vänster. Sänder det friska bladet ut någon form av "läkande" kraft till det döende? Här går tankarna osökt till Backsters försök med överföring av information mellan växter — se Sökaren nr 3/74! Men Milner & Smart har också tagit bilder av till synes liknande interaktion mellan en bit filterpapper indränkt med vatten och ett döende blad — och mellan en kompassnål och ett blad!

Bilderna och citaten är tagna ur manuskriptet till Milners & Smarts bok "The Loom of Creation — A study of the Forces and Purpose which Weave the Pattern of Existence". Den publiceras i höst av förlaget Neville Spearman, London. (Bilderna återges med vederbörligt tillstånd av förlaget.) Det är ett omfattande arbete, som inleds med en

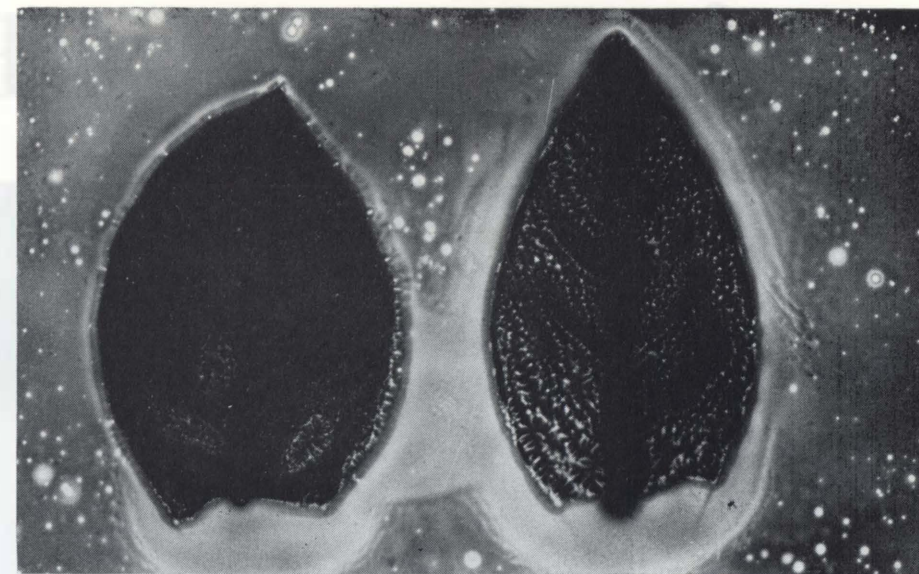

Bild 8. Exempel på transfer eller interaktion mellan ett nyplockat ligusterblad till höger och ett döende blad plockat ett dygn tidigare.

Bild 1 copyright Nils-Olof Jacobson.

Bild 2—8 copyright Dennis Milner och Edward Smart.

fascinerande överblick över livets och människans utveckling på jorden och över de formande krafter som enligt den esoteriska teorin finns därbakom. Boken är enligt min mening epokgörande; Milners & Smarts undersökningar öppnar ett helt nytt fält för experimentell forskning. Här har jag bara velat ge några exempel på vilka resultat som kan nås med varianter av så kallad Kirlian- eller strålningsfältsfotografi. Jag hoppas kunna återkomma med en utförligare anmälan när boken publiceras.

HEALING!

F. S. Lind
dipl. massör o. sjukgymnast
Klostergatan 31
Örebro

Ring för tidsbeställning
019/11 33 79. Välkomna!

UFO OCKULTISM ESP

Engelskspråkig litteratur.
700 titlar i lager varav 200 i pocket.

Rekvirera våra boklistor!
OBS! Ny lista USA — 1800 titlar.

EDISTA postorderbokhandel
Box 4003, 180 10 ENEBYBERG

Besök gärna vårt lager efter överens-
kommelse per tfn 08/758 62 50.

Du som ställer frågan:

FINNS DET ETT LIV BORTOM
DÖDEN?

Läs boken
EN STOR MANS VÄG
Av GUSTAV LEONARD LINDQUIST

Där får Du svaret! Gud har alla möjligheter att få sitt budskap framfört till människorna. Detta är en röst från den andra sidan, stark nog att överbevisa att Guds rike är oförstörbart och att hans kärlek når över alla gränser och alla avstånd.

UTGIVARE: GUNHILD GERDIN,
Å M Å L.

185 sid. Pris kr 15:—. Boken rekvireras genom inbetalning på postgiro 34 13 23-4 till

FÖRLAG COLUMBA, 662 00 Åmål.
V. g. skriv tydligt — tack!

Ek

ECKANKAR betyder "kunskapen om total medvetenhet" och är en uråldrig andlig vetenskap som tidigare varit känd av endast ett fåtal. Denna kunskap har nu framförts i väst av Paul Twitchell, som ägnat sig åt omfattande esoterisk och andlig forskning både i öst och väst. Han har givit ut åtskilliga böcker och kursmaterial för att få en bredare spridning av denna visdom.

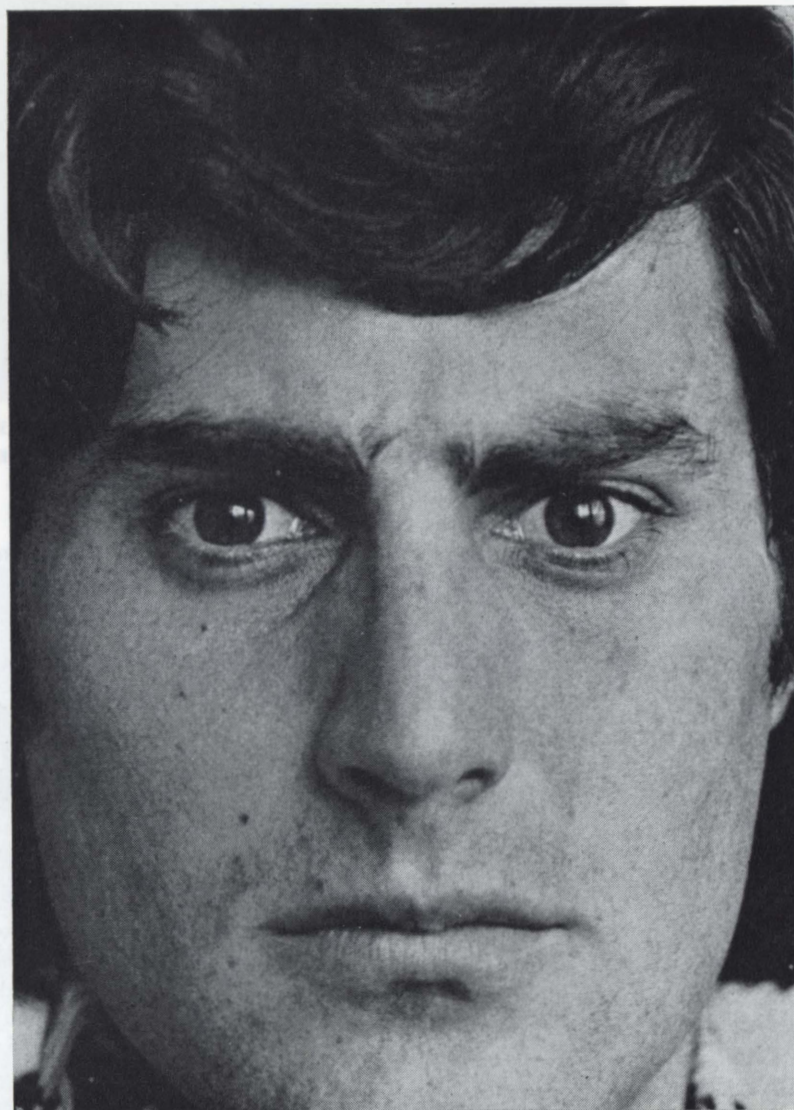
Eckankar är en inre väg som genom studier och regelbundna andliga övningar gradvis leder fram till ett transcendentalt medvetande. Det individuella inre medvetandet utvidgas bortom de psykiska och mentala medvetandenivåerna, bortom tid och rum till det rena varats eller andens region. Detta sker av fri vilja.

Genom det utvidgade medvetandet får individen möjlighet att befria sig från karma- och reinkarnationsbundenhet och kan ändå om han så vill återvända till de lägre världarna för att hjälpa och stödja andra i deras sökande.

ECKANKAR I SKANDINAVIEN

Fack
104 32 Stockholm 19

GÅTAN URI GELLER

Geller osannolik!

I ett radioanförande i februari hävdade professor Ingemar Hedenius att de "ockulta" fenomenen är osannolika. Ingen vet absolut säkert, sa han, att de är illusioner. "Man vet bara att de är osannolika i förhållande till allt vad vi annars vet om verkligheten."

Hedenius ställde frågan hur man skall förhålla sig till det ockulta. "Varför skall man hålla sig till det som är sannolikt och låta det osannolika vara, tills det har blivit sannolikt? Det är en yttersta princip, som man väljer, då man säger att nej, jag vill inte tro på det osannolika, jag vill vänta tills jag ser att det verkligen har blivit vetenskapligt bestyrkt vad Uri Geller gör och

att inga illusioner eller knep är inblandade." Hedenius talade också om vetenskapsmännens svek mot allmänheten, när det gäller att förklara vad det skulle innebära ur vetenskaplig synpunkt, om det ockulta skulle vara sant. "Jag vet egentligen bara en svensk vetenskapsman, astronomen professor Ake Wallenquist, som klart och tydligt har sagt ifrån på det här området; andra har tigit. Den meningen har också förekommit att man skall se med förståelse på hela fenomenet den ockulta vågen. Själv är jag ovillig att göra det. Jag lägger ned min talan, därför att jag inte vill tro på det osannolika."

Naturligtvis är det så som Hedenius framhåller att ockulta fenomen (eller, som vi i detta samman-

hang hellre säger, paranormala) är osannolika utifrån den vanliga, naturvetenskapligt grundade synen på världen: den positivistiska verklighetsuppfattningen. Naturlagarna, som vetenskapsmännen fått en väldig respekt för, synes inte tillåta "mind over matter" dvs. det mentala påverkan på det materiella (utom, förstås, när det gäller "andens" styrning av människo- och djurkroppen). Enligt modern, vetenskaplig världsbild är verkligheten bunden i ett system av naturlagar, och sådant som "underverk" etc. kan praktiskt taget inte förekomma, ty det skulle innebära att de som obevekliga iakttaga naturlagarna ibland sattes ur funktion, en för naturvetare motbjudande tanke, ungefär, kanske, som det vore för mate-

matikern att medge att två gånger två någon gång inte blir fyra.

På grund av att den positivistiska synen på världen är så starkt etablerad bland vetenskapsmän i allmänhet, är, menar jag, "materialisternas" reaktioner på fenomenet Geller helt självklara. Dessa lärda vetenskapare och andra bildade personer kan givetvis inte plötsligt ändra sin syn på verkligheten. De måste reagera med otro, med förnekelse av vad som rapporteras iakttaget. Deras tänkande är rationellt från deras utgångspunkter. Men är det rationellt utifrån de händelser som beskrivs i parapsykologisk litteratur och de demonstrationer som Uri Geller gjort i TV och radio? Det är ett annat spörsmål. För min del upplever jag skeptikernas attityd som alldeles orationell, som undanflykter, rationalistiska försök att förklara fenomenet Geller utifrån en materialistisk världsuppfattning (som parapsykologin visat är ohållbar).

Men helt visst kan en del gamla slitna och tröga klockor börja gå tillfälligt, sedan de plockats fram och man kanske skakat på dem. En kalmarmakare säger till tidningen Barometern: "Jag tror inte alls på hans förmåga. Det är ganska vanligt att en gammal klocka kan gå igång om man rör den lite grann. En klocka kan ha en tröghet i maskineriet som kan övervinnas om klockan vrids i vissa lägen." I samma tidning, nr 41, skriver TV-recensenten: "Klockan går — det är ingen tvekan att den tunga guldrovan som legat i sin låda tyst och still länge plötsligt tickar på. Tungt och långsamt visserligen men vad kan man begära när ingen lyckats locka mekanismen att snurra på ett par år."

En personlig mening om Geller måste bli preliminär, så länge som han inte blivit noga undersökt. Men jag har det bestämda intrycket att hans fenomen är av paranormalt slag.

Geller inte unik!

I ett radioprogram om och med Uri Geller den 22 februari förklarade Nils-Olof Jacobson, försiktigt, sin inställning så:

"Jag känner mig litet kluven när det gäller Uri Geller. Å ena sidan, i den mån jag representerar parapsykologin, är det ju min uppgift att ställa mig skeptisk till alla såna här fenomen och i första hand söka naturliga förklaringar. Och den natur-

ligaste förklaringen i ett sådant här sammanhang är givetvis att det är någon form av trick, någon form av trollerikonst. Men jag kan inte neka till att jag samtidigt fann Uri Geller vara en mycket sympatisk personlighet, sympatisk på sådant sätt att jag inte omedelbart vill tro att han bluffar. Dessutom är han inte unik på så vis att han är den ende som kan eller säger sig kunna åstadkomma sådana här fenomen. Det är ju känt i parapsykologins historia sedan 1800-talet att åtskilliga människor har kunnat göra liknande saker, och en del av dem har blivit undersökta under mer eller mindre kontrollerade förhållanden; och några av dessa personer har man inte kunnat beslå med bedrägeri trots ingående undersökningar. Jag kan med andra ord väl tänka mig att Uri Gellers fenomen är genuina."

En skeptisk psykolog

En kategori människor som ibland ansetts ha särskilt svårt att acceptera en parapsykologisk verklighet är de vetenskapliga psykologerna.

Vi har vänt oss till en professor i psykologi vid Lunds universitet, Gudmund Smith, för att få höra hans mening om vad som uppges ha hänt i många svenska hem, att skedar, knivar, gafflar och andra föremål har böjts och gamla, obrukbara klockor börjat gå under Uri Gellerprogrammet i TV.

Professor Smith menar att man inte kan ha en bestämd uppfattning om detta, eftersom man inte vet i hur många hem de här fenomenen skall ha inträffat. Och man vet inte heller om föremålen verkligen har böjts på ett oförklarligt sätt. Gamla skedar och gafflar är rätt ofta böjda.

Vi invänder att folk dock uppger att de lagt fram skedar och andra bestick, som varit normala men böjt sig under programmet.

Men professor Smith är ändå tvivlande.

— Vi konstaterade själva, säger han, när vi satt och tittade på programmet, parapsykologiprofessorn Martin Johnson och jag, på ett hotellrum i Lund, att två av hotellets plåtskedar var böjda. Men vi hade inte granskat dem innan och drog den slutsatsen att skedarna varit böjda redan före programmet. Man måste ju i första hand lägga fram en naturlig hypotes, och först om naturliga förklaringar alldeles slår slint, får man tillgripa en övernatur-

Hedenius: Det är inte sannolikt att Geller gör vad han synes göra.

lig...

Tror ni att de människor som för pressen visat upp böjda föremål, själva har böjt dem?

— Det vet man inte. Det kan förekomma många olika typer av reaktioner. Det är tydligen många sorters människor som upplever det här — och det finns ju folk som har fuskat: det finns också de som inte har observerat föremålen så noga i förväg. En taskspelarföreställning i TV har inget bevisvärde. Experiment bör utföras under sådana omständigheter att man vet vad som sker. Folk ringer från sina hem och berättar att det och det har inträffat... men vad vet vi om det?

Men bör man inte vara öppen för olika hypoteser, om man inte vet förklaringen?

— Man skall naturligtvis vara öppen, tills man fått en förklaring — ingenting är avgjort, innan man anställt klart bevisande experiment.

Vi frågar professor Smith om han tror på existensen av parapsykologiska fenomen. Han svarar att detta inte är hans kunskapsområde men att hans f.d. kollega, Martin Johnson, som nu blivit professor i parapsykologi i Holland, menar att vissa fenomen blivit bevisade, t.ex. överföring av kunskap direkt från ett medvetande till ett annat.

Om sådana fenomen som Geller visar upp är omöjliga, osannolika eller tänkbara, vill inte professor Smith uttala sig om. Men han säger att det finns två steg: det första är att konstatera om ett föregivet fenomen finns, och det andra är att förklara det.

Känner professorn till något om

de experiment med Geller som utförts vid Stanford Research Institute i Amerika? Han påpekar att detta institut tydligen inte är en del av Stanford University utan en privat institution och att de experiment med Geller som skall ha utförts där, aldrig har publicerats. Man har således ingen möjlighet att bilda sig en uppfattning om värdet av experimenten.

Professorn understryker att man inte bör spekulera om existensen av övernaturliga fenomen, utan i första hand försöka förklara sådana här saker på ett naturligt sätt.

Ja, det är inte lätt att rubba en skeptiker...

Enligt Svenska Dagbladet meddelade professor Smiths hustru per telefon under Uri Geller-programmet i TV att en klocka som varit ur funktion hade börjat gå!

Men Smith är ändå skeptisk. Uri Geller har inte övertygat honom.

Indium på sked

Professorn i konstruktionsmaterial 1, Hellmut Fischmeister, Chalmers, tillhörde panelen i TV-programmet. Det var han som demonstrerade hur man kan göra en metall spröd genom något kemiskt ämne, så att den går lätt att bryta av. Vi läste i DN en uppgift om att professor Fischmeister funnit spår av indium på den sked som Geller bröt i TV, och vi frågar honom om han anser att den upptäckten är anmärkningsvärd.

— Den är anmärkningsvärd, svarar han. Men å andra sidan är detta inget klart bevis för att Geller fuskat.

Är det ovanligt att hitta detta kemiska ämne på ett sådant föremål som en sked?

— Ja, det är inget vanligt förekommande ämne.

Skulle det kunna användas för att påverka en metall så att den blir böjlig?

— Ja, indium är ett av de mycket få ämnen som är känt för att utlösa förprödning hos metaller.

DN skriver att ni inte fick tillfälle att berätta om detta i TV.

— Det var inte någon plan uppgjord för sändningen. Men eftersom den skulle omfatta ganska lång tid, tog jag för givet att det skulle bli fler tillfällen för var och en av medlemmarna i panelen att yttra sig. Därför sparade jag det där om indium till ett senare tillfälle — som

aldrig kom.

Tror ni att Geller är en bluff?

— Jag anser det inte uteslutet.

Grundar ni det omdömet främst på förekomsten av indium på skeden?

— En undersökning av sådana här föremål efteråt kan aldrig avgöra om det rör sig om trick eller om det som skett har åstadkommits under inverkan av mekanismer som vi inte känner, säg övernaturliga krafter. Vad som har visats är att de föremål som blivit undersökta av naturvetare, haft brott som inte är ovanliga, inte oförklarliga. Men, som sagt, detta säger ingenting alls om huruvida Geller har fuskat eller inte.

Ni anser alltså att man måste utföra mycket mer ingående experiment med Geller för att få klarhet i det hela?

— Ja!

Tycker ni att det är en viktig sak?

— Nej!

Ni tror tydligen inte mycket på Gellers paranormala förmåga.

— Nej, personligen gör jag inte det. Men vad jag tror är en annan sak än vad jag kan säga som vetenskapsman. Jag skall förklara varför jag inte tycker det är viktigt att undersöka just Geller. Det skulle vara intressant att undersöka paranormala fenomen, om de uppträdde i en form som lämpar sig för kontrollerade experiment. Men Geller har, såvitt jag förstår, tvärtom vad han påstår i TV och i intervjuer, inte underkastat sig kontrollerade experiment i någon större utsträckning. Han har sagt att han tillbringat sex månader i Stanford, men det är, såvitt jag vet, lögn. Och att bara undersöka spåren av hans framträdanden i underhållningsprogram i TV tycker jag är ointressant. Experiment måste göras under vetenskapligt kontrollerade betingelser.

I DN 24 februari läser vi bl. a. följande: "Enligt Fischmeister utföll ett prov som gjordes i Wien av en tidskrift illa för Geller. Han bröt en gaffel han valt ut från en bricka med flera bestick. Senare undersökning visade förekomst av kemikalier på gaffeln." Tidningen i fråga är Der Spiegel, nr 5 i år.

*

Påståendet att Geller använder kemikalier för att göra metallföremål spröda dyker ofta upp i samband med hans världsomfattande turnéer. Det är en seriös invändning — men något avgörande bevis för att det är så det går till finns inte. På ett hotellrum i Köpenhamn de-

monstrerade Geller på flera sätt övertygande sin förmåga inför den engelska tidningen Express' reporter. (Vår källa: Psychic News nr. 2174.) Först tog han av sin jacka och lät den mycket skeptiska journalisten undersöka den samt kroppsvisitera honom. Inget dolt föremål påträffades. Sedan kavlade Geller upp skjortärmarna och tvättade händerna. "Såvida inte vattenledningsvattnet plötsligt hade förändrats till ett kemiskt ämne, så blev hans händer fullständigt rena", skriver reportern, som också meddelar att han och en kollega samt en fotograf iakttog Geller med spänd uppmärksamhet hela tiden. Geller gjorde aldrig något försök att distrahera dem. Efter 20 sekunder började en nyckel, som en av journalisterna haft med sig och Geller lätt vidrörde, att böja sig uppåt, och den fortsatte böjningen sedan Geller slutat röra vid den.

Geller övertygar

Det är helt naturligt så att för personer med egen, direkt erfarenhet av Uri Gellers övernormala förmågor betyder inte skeptikernas invändningar mycket. I radioprogrammet med Geller berättade programledaren Birgitta Bergman att hon på grund av sin erfarenhet av honom inte tvivlade på hans paranormala förmåga. Före programmet hade Geller utan att vidröra föremålet böjt hennes trebenta ljusstake av järn så att två ben kom att stå parallella och ena foten på ljusstaken flög av!

Geller och Birgitta Bergman gjorde också ett telepatiexperiment, som sändes i radion. Geller ritade ett föremål på ett papper, och Birgitta Bergman skulle försöka uppfatta det, samtidigt som Geller koncentrerade sig på att överföra bilden till hennes medvetande. "Uri Geller ritade, och jag ritade. Bakom pannbenet någonstans kände jag aningen av en förvisning om bilden: det var ett träd han ville ha. Och det var kanske inte så konstigt. Det underliga var att såväl hans träd som mitt hade åtta grenar och öppen stam. Det tog mig."

Birgitta Bergman berättade också att Uri Geller fick en av visarna på TV-producenten Karin Falcks klocka att hoppa ut ur glaset utan att det syntes så mycket som en rispa på själva klockglaset. Geller kallade det dematerialisation och berättade att det ibland händer att föremål dim-

per ned vid bord, där han sitter — föremål som kan komma från hans hem i New York.

Nils-Olof Jacobson (i radion):

"Dematerialisation är ett exempel på sådana s.k. spontana fenomen som rapporteras i förbindelse med vissa personer. Det uppträder spontant. Vid spiritualistiska seanser var det åtminstone förr inte alltför ovanligt att föremål bara damp ned i seansrummet. Ibland kunde man bestämma att det var vissa bestämda föremål som man kände till, men ibland var det helt okända föremål, som man inte visste var de kom ifrån. Det kunde exempelvis vara exotiska växter, med kvarhängande jordklumpar kring rötterna, som bara damp ned någonstans i Sverige eller Danmark." — "Men samtidigt måste sägas att såvitt jag vet har man inte lyckats åstadkomma det här under kontrollerade, laboratoriemässiga förhållanden."

*

Man tycker att det i dessa Uri Geller-dagar skulle vara bistra tider för parapsykologins skeptiker. Tidningar i flera länder innehåller utförliga reportage med beskrivningar av Gellers oförklarliga prestationer. Många vittnen har blivit övertygade — även vetenskapsmän, trollerikonstnärer och journalister.

Inget är övernaturligt

Är då Uri Geller en person med övernaturliga krafter? Är han en övermänniska? Nils-Olof Jacobson sa i Birgitta Bergmans radioprogram bl.a. detta:

"Enligt min mening finns det inget övernaturligt. Begreppet naturen omfattar ju allt som finns, och begreppet övernaturligt är en själv motsägelse. Men det finns stora luckor i vår kunskap om naturen. Med tiden kan det som Uri Geller gör få en helt naturlig förklaring, och i och med det hör det inte längre till parapsykologin, utan då hör det till andra vetenskaper — till psykologin eller fysiken eller biologin."

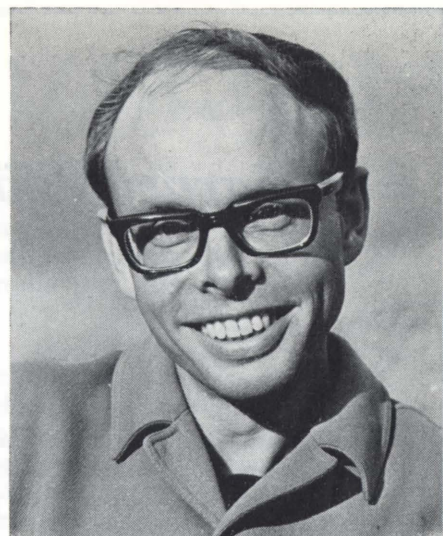
Men som en personlig kommentar vid sidan av parapsykologin sa Nils-Olof Jacobson att de paranormala fenomenen kan tas till intäkt för att det existerar ett annat område i tillvaron än det rent materiella, "ett fält av kvalitativt annan natur; vi kan kalla det ett psykiskt fält eller ett andligt fält eller vad vi vill. Och man kan se Uri Gellers fenomen som ett tecken på att han på

ett sätt som vi inte känner till har fått kontakt med detta område och kan utnyttja de krafterna på ett relativt målmedvetet sätt."

Nils-Olof sa också att om det nu finns ett sådant här psykiskt eller andligt fält och om vi kan etablera kontakt med det, så kanske vi alla har möjlighet att uträtta saker i våra liv som är mycket mer väsentliga än att böja skedar.

SM

Anm. Vi skall återkomma till gåtan Geller med informationer om de vetenskapliga studier av hans förmåga, som gjorts. Uppgifter i nyhetspressen om undersökningarna vid Stanford Research Institute har varit osäkra och delvis vilseledande. (Enligt en artikel i Kvällsposten säger institutets PR-chef att "vi betraktar Uri Geller som en människa med övernaturliga krafter. Vi vet inte hur han bär sig åt för att böja föremålen".)

Jacobson: Vår kunskap om naturen består mest av luckor.

(Foto: Dolly Lindén)

DALAI LAMAS BESÖK I SVERIGE

den 13—17 okt. 1973

inspelat på kassettband, 2x60 min.

Innehåll: Ankomsten till Arlanda, frågor m.m. på Sigtunastiftelsen o. Strand, Stadshallen i Lund samt invigningen av det tibetanska templet i Köpenhamn.

Fås mot insättande av 20 kr. på pg. 77 78 11-1. Skriv kassett på talongen!

Svenska Tibetkommittén
Box 1012, 221 04 Lund 1

"YOGA-MEDITATION & YOGA-AVSPÄNNING"

EP-skiva av
Bert Yoga Jonson
Pris: 17:— inkl. porto

"BLÅ YOGA KOSMOSVINKLAR REINKARNATIVT"

(Bl. a. Zen & Reinkarnation)
EP-skiva 14:— inkl. porto

YOGA-KOMPENDIUM
(praktisk yoga, meditation mm)
Pris: 15:— inkl. porto

"YOGA, MEDITATION, REINKARNATION"
Inbunden & illustrerad yogabok
Pris: 27:— inkl. porto

Yoga-Kultur
Box 5070, 402 21 Göteborg 5
Tel: 031-24 07 97

A. Information om elixiret, den 250-åriga »Haarlemer healing oil».

B. Information och demonstration av
professor Lakhovskys
MWO-kroppsennergialstrare m.m.
Positiva referenser finns.

C. Din personliga **BIORYTM** uträknas enl. medicinalrådet dr. Wilhelm Fliess' metod, byggd på strikt vetenskapliga forskningsrön.

1. Biorytmogram eller pulsationsrytm.
2. Högsta försäkringsskydd mot den egna mänskliga faktorn.
Ovärderligt för bl. a. varje bilförare — enl. statistiskt underlag.

D. Alltmer populära manastrålande
LAPIS LINGUA
den mexikanska,
tjusigt turkoskimrande
»TUR-smyckestenen»

från Sierra Madres inre — positivt testad och lovordad av framstående psykometriker och pendelspecialister kan erhållas genom undertecknad. Många positiva uttalanden om L.L. finns av lyckliga ägare.

HARALD SCHUBERT

S:t Eriksgatan 109, 113 31 Stockholm
Tel. 08 - 33 19 32

Sigvard Sjögren: Ensamhet — gemenskap

Umgängesfrågans lösning: göra dagen till sitt sällskap.

Vilhelm Ekelund

Ensamhet är inte någon "situation". Ensamhet är en andlig tillgång, en inre planta, möjlig att bringa till blomning och frukt.

Betrakta ensamheten som en ort, ett land, dit du har rest, eller som den Robinson-ö, som en gång frälste dig ur havets vrede! Här finns uppgifter att taga itu med, upptäckter att göra, flera än nog för livslång forskarfärd.

Som varande av naturen en solitär måste du bygga murar omkring dig, men det står dig fritt, om du vill bygga fängelsemurar eller klostermurar, alltså murar med friheten utanför eller murar med friheten innanför.

"Av människor och egna livsmotsättningar bragt till det yttersta" måste för dig vara: bragt till det innersta, till innersta, renaste källas fred.

Vänj dig vid att sätta likhetstecken mellan "vara för dig själv" och "vara dig själv". Vänj dig sedan vid att alltid — och inte minst i människors sällskap — vara för dig själv!

Gömd och glömd, med en intensiv, stilla lyckokänsla på botten av en luttrad själ —: levdes inte det rikaste livet i sådan fattigdom?

Vad de kallar ensamhet —: övergivenhets-känsla! *Ensamhet* är motsatsen —: *hem*!

Denna aprilmorgon är du ensam, ensam med ljuset, med fågelsången och de vårliga dofterna. Lev alltid i sådan morgon!

Långt före människans tid på jorden fanns fågelsången. Så även idag, så även denna morgon —: långt före människan, fulltonigt ljudande i den första gryningens klarhet.

Den sanna taktfrågan —: hur komma i takt med sig själv, med egen, inre musik? — *Otakt* är världens lön.

Som flyende från världen och världens lagar blir ditt hjärta fridspunkt och ro i världen.

Var finns den vackraste platsen i skogen? I brynet, där människor rastar och slänger sitt skräp? Eller längst in i storskogens innersta vid den sällsamt formade gråstensklyftan, där rådjuret släcker sin törst i bäcken och kungsfågeln reder sitt bo i den täta gränen ett stycke ovan marken med den dunkelgröna mossan... — I andens värld, i bildningens, råder ett motsvarande förhållande.

Solvrån bland de snöhöljda bergen, den som Nietzsche talar om —: har människan någonsin kunnat verkligt uppskatta och i längden uthärda någon annan form av värme? — Snöklädda berg finns det gott om i — och för — en natur som din, och var solvrån är belägen, vet du.

Att vara föraktad, misskänd, ensam, bräcklig — allt detta innebär lika många fördelar för det andliga livet, som nackdelar för det vulgära.

Den, som en gång lyckats erinra sig sitt förlorade paradiset kan sedan inte på allvar ägna sina krafter åt annat än åt sökandet efter de övervuxna, tillbakaledande spåren, det får kosta, vad det måste kosta av mänsklig gemenskaps- och umgängeslycka.

En hård panna och ett väl sövt samvete —: detta såg du var vad som krävdes för "världen". För dig, som inte kunde prestera detta, återstod endast flykten, flykten från världen, flykten till ensamheten, det isolerande skyddet. — Så kan man säga, och saken tycks så klar... I själva verket är orsaken till din flykt framförallt, nämligen den ljusvärld, till vilken flyktvägen leder. Ty inför ditt högre medvetande stod redan från början färdkartan tecknad, och reslusten kom, så snart du mognat för en sådan passion. — Så blev "världs"-flykten bara en följd av flykten till ljusets värld, och din resa i dubbel bemärkelse — världsflykt.

Av den ensamme krävs en aktivitet på djupet och ett kärlekens aldrig slutna, demonbetvingande öga.

Mången av naturen ensam är okunnig om, hur han skall utfylla sin ensamhet, ty av anledning, som det inte är skäl att gå närmare in på, kommer han svårligen eller inte alls underfund med, att ensamhet måste utfyllas med — tankeverksamhet.

La Bruyere har sagt några enkla ord om konsten att vara hemma, läsa, tänka och vara lugn, men ingenting av detta förmår man, om man inte också behärskar den stora konsten —: att vara hemma i sig själv.

Franciscus drog ut på vägarna under spel och sång för att väcka andarna i en däst, stil-lasta värld. I dagens västerland (och snart sagt i hela världen) skulle den *egentliga* motsvarigheten till ett sådant handlingssätt vara det motsatta —: stillsamt leva och liv-nära sig på ett hackbruk, tyst.

Harmoniskt allvar, andlig redlighet, fullvuxenhet, mognad — *kan* överhuvud detta uppnås av en människa, som växer upp i en miljö, sådan som den västerlandet idag har att erbjuda? — Självfallet inte utan ett aldrig uppgivet motstånd mot denna miljö, men ur sådant motstånd kan kraft växa, kraft att i egna, innersta stunder betvinga, med ljus magi tvinga — de rätta andarna till besök!

Mitt enda verkliga, sanna hem fann jag i min djupaste, vaknaste vila i mig själv.

För ytliga ögon måste ett levnadssätt som ditt te sig fattigt, händelselöst, föga lockande. — Just så skall det te sig — för sådana ögon! Hur skulle du annars kunna försvara dig inför de andras, de *seendes*, djupträngande blickar, inför deras, som har kraften och rätten att döma?

Endast den, för vilken *tingen har liv* är en sant ensam, en positivt ensam. Endast han är i den stora gemenskapen, där den lilla (: någon eller något) blir överflödig, ja omöjlig.

Den "ensammes" (:övergivnes) problem är ju detta: *för vem?* — Den *ensamme* är genuin.

Oförmågan att taga parti, att ansluta sig, *kan* vara en feghet, en fladdrighet, en omo-genhet — *kan* vara en ljus instinkt om det mänskliga, universella som enda hem, enda "parti".

Det är den, som känner sig hemma i världen, som flyr "världen". Tacksamt hjärta, för-låtande sinne, rent leende —: egenskaper, som sällan är tillfinnandes längs allfarvägar. Den som något väsentligt erfarit, vill tystnad och stillhet. I ödemarken tar han sin boning, var han så "i verkligheten" än tycks bo.

Människoförakt —: en förgrovad form av avstånd — på grund av egen litenhet förgrovad.

Sällskapssjuka —: en förgrovad form av människokärlek — på grund av egen litenhet förgrovad.

Ensamhets kvällar, kvällar av ljust liv, djup frid. Dessa tankarnas kvällar, då tingen när-mar sig och lyser, meddelande sin värme och vänskap. Att denna *barnets* värld är den vux-nes, den i äkthet mognes enda sanna värld, tycks klart. Men den vinnes med enformighet och tystnad.

Det skygga förbigångna har kanske aldrig blommat vackrare än i denna tid, när all för-ståelse för dess väsen saknas, har kanske ald-rig varit att skatta högre än nu, när allt färre förunnas den möjlighet till starkt ljusliv, var-med varje doldhet och glömdhet alltid vetat välkomna sina sanna skyddslingar.

Andaktens mysterium, den produktiva and-aktens —: frukten av ett sätt att vara hemma, frukten av att där, i ensamheten, idka högsta umgängeskonst.

Se till att din frid inte bara är av människo-nåd. Din frid måste vara den ensammes frid. Frid av människonåd försvinner, när männi-skorna försvinner.

Varur detta milda vemod inför allt för-gängligt? Varför älskar vi livet och döden med detta djupa allvar, så snart vi i stillhet betraktar ett stycke natur eller en redlig män-niska? Är det inte det bästa i oss själva, vi älskar så högt? Är det inte vårt innersta, verkliga jag, vi möter i naturen och bland människorna? Är inte vemodet en sorg över söndringen, en längtan till förening, till åter-ställelse av det enhetens tillstånd, som en-gång rädde, eller som råder — på ett annat plan?

RELIGIONENS MÅNGA ANSIKTEN

Vi fortsätter här den ekumeniska blandning, som vi påbörjade i förra numret, att införa citat från skilda religioners skrifter samt kommentarer av troende, som valt citaten. I fråga om läror finns betydande skillnader mellan kyrkorna och samfunden, men det råder också ett släktskap i föreställningar och etiska värderingar.

TEOSOFI

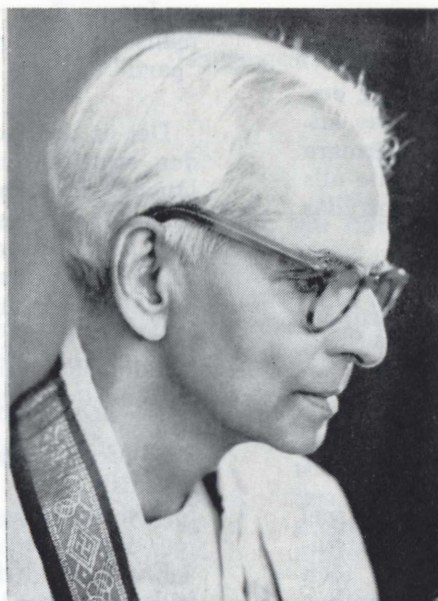
"När människan i sin inre natur är så vaken och mottaglig att hon ser den dolda skönheten i allting, då blir hennes kärlek obegränsad och universell. Man kan säga att hon älskar livet självt, livet i alla varelser, och hon förnimmer livet i dess stora nyansrikedom. Hennes gensvar är anpassat till varje individ hon möter, ty varje individ, varje varelse, är unik."

Från "Life's deeper aspects" av N. Sri Ram, den förre teosofiske världspresidenten.

Hur människan uppfattar omvärlden beror på hennes psykologiska tillstånd. De flesta av oss har många bindningar: fysiska reaktioner, tanke- och känslolassociationer, invanda tänkesätt, fördomar. När så är fallet, är det inte omvärlden vi möter utan den bild i vårt psyke som intrycket utifrån ger upphov till, en färgad eller förvriden spegelbild. Först när vårt inre blir stilla, som en skogstjärn, mottagligt, kan vi möta andra människor eller livet i naturen direkt, utan förvrängning. Det är först då vi kan förnimma sanningen, förnimma den inre skönheten, sådan som den finns innerst i varje varelse. Det är i ett sådant öppet förhållningssätt som vi kommer in till det för alla och allting gemensamma livet. Det är genom denna stillhet och öppenhet som vi kommer in till den djupa sanning som brukar kallas universellt broderskap, vilket ytterst sett är den enda hållbara grunden för lösning av mänskliga konflikter och för en värld i balans.

Curt Berg

Teosofiska Samfundet stiftades den 17 november 1875 i New York och är en

N. Sri Ram

världsomfattande osekterisk sammanslutning med följande tre syften:

1. Att bilda en kärna av mänsklighetens allmänna broderskap utan avseende till ras, trosbekännelse, kön, samhällsställning eller färg.
2. Att uppmuntra jämförande studier i religion, filosofi och vetenskap.
3. Att studera oförklarade naturlagar och människans latent kraft.

Det som förenar medlemmarna är inte en gemensam tro utan ett gemensamt sökande efter sanning och viljan att medverka till världens enande genom broderskap över alla gränser.

Adress: Teosofiska Samfundet, Nybrogatan 24, 114 39 Stockholm.

BAHA'I — ENHETENS RELIGION

"Se in i allt med ett sökande öga..."

Världens jämvikt har rubbats genom det vibrerande inflytandet från denna den största, denna den Nya Världsordningen... Snart har den nuvarande ordningen spelat ut sin roll och en ny skall utbreda sig i dess ställe.

Så starkt är enhetens ljus att det kan upplysa hela jorden... varje atom innesluter de tecken som ger klart vittnesbörd om uppenbarelsen av detta det största Ljuset."

Bahá'u'lláh 1817 — 1892.

"Mänskligheten kan liknas vid en fågel, vars ena vinge är religionen och den andra vetenskapen. Den kan inte flyga med endast en vinge. Försöker den flyga med enbart religionens vinge, hamnar den i vidskepelsens trask, och försöker den flyga med endast vetenskapens vinge hamnar den i materialismens dystra moras..."

Abdu'l-Bahá 1844 — 1921.

Bahá'u'lláh förklarade att civilisationens karaktär och ursprung förnyas genom Gudsprofeternas läror. Världens huvudreligioner har haft inflytande på och format stora segment av mänsklighetens liv och institutioner. Var och en av dessa huvudreligioner har skapat en större enhet och stimulerat utvecklingen till ett mera progressivt samhälle. Ingen annan verkande kraft, vare sig politisk, ekonomisk, filosofisk, vetenskaplig eller pedagogisk, har visat så stor förmåga att pånyttföda och leda människornas verksamhet. I denna historiska syn skiljer sig den förvanskade reaktionära "religionen" självklart från uppenbarelseligionens kärna, den alltid levande, den alltid hållbara, den om kärleken och en enda Gud. De svåraste brott som människorna gjort sig skyldiga till har de druckna av egenkärlek eller hat gjort i religionens, Guds och profeternas namn.

Historien lär oss att närhelst en gammal civilisation visar tecken på moraliskt förfall och upplösning, så bör man vaket spana efter en ny världsreligion. Av historien ser vi att varje "stor" religion en gång var "liten" till det yttre, d.v.s. började med en av "det största mysteriet" utvald människa, Gudsprofeten, och den lilla grupp som trodde på honom. I dag har vi alla tecken på en döende civilisation med ett i hela historien oöverträffat förstörelsehot, som vi måste möta med insikten om att en ny global civilisation för första gången håller på att födas och att den nya (=förnyade) religionen är den av alla föregående stora profeter utlovade inspirerande andliga kraften som skall grundlägga enhetens världsordning på jorden. Vi måste vakna ur den sömn vilken är som "död i anden" och vi bör dag-

ligen meditera över denna sak, handla snabbt, osjälviskt och helhjärtat för att förverkliga Bahá'u'lláhs nyckelord om den universella enheten och rättvisan, som måste byggas på kärlekens andliga grund för att ge fred på jorden. Alla positiva, progressiva religionserkännare bör i dag kunna enas om denna livsprincip och arbeta efter den.

Sverre Holmsen

Bahá'i-religionen, som är en kallelse till religiös enhet, hävdar principen om ett fritt och oberoende sökande efter sanningen, erkänner Guds och hans profeters enhet, fastslår att religion måste överensstämma med vetenskap och förnuft samt arbetar för att upprätta och bibehålla universell fred genom därför nödvändiga institutioner.

Adress: Bahá'i-samfundet, Box 59, 195 01 Enskede.

DEN MOSAISKA TRON

Fädernas tänkespråk är en samling aforismer nedskrivna i Talmuds första del, Mischna. Bland dem som har lämnat efter sig ordspråk och korta tänkespråk om livet intar Hillel en särskilt framstående plats. Hillel, som var något äldre men levde samtidigt som Jesus, var en ödmjuk människa och en fredens man.

"Hillel brukade säga: Den som prålar med sitt namn förlorar sitt namn, den som icke ökar studiet minskar det, den som icke studerar förtjänar döden, och den som missbrukar Lärans krona förgås."

Fädernas tänkespråk 1:13

Kommentar: Den som eftertraktar ära för att göra sitt namn stort blir psykologiskt tvingad att stå som medelpunkt inför alla som han vill visa sig inför. Resultatet av denna strävan är att det snart blir till ett tomt framhävande av sig själv. Många intellektuella och vetenskapsmän har förstört sin akademiska karriär genom att få beröm och världens uppmärksamhet. Sedan har de haft svårt att gå tillbaka till laboratorium och universitet och till fortsatta studier.

Människans kunskapsnivå är aldrig konstant. Den som studerar, blir mer kunnig. Den som inte läser och inte håller sig à-jour, glömmer det han kunde och kommer gradvis efter.

Det som gör människan till Guds avbild är hennes intellektuella kraft.

Den som inte utvecklar dessa förmågor är ingen människa och ovärdig Guds stora gåva — livet.

En bildad person får inte utnyttja sin ställning i samhället till sin egen fördel. Inom judendomen är Toran — den religiösa läran — människans vägvisare och alla är förpliktade att studera och efterleva dess lärdomar. Eftersom alla borde göra detta får inte den som är mer kunnig dra ekonomisk fördel av sina kunskaper. Han borde inte ens få betalt för att undervisa andra.

"Hillel brukade säga: om icke jag är för mig, vem är då för mig, och är jag enbart för mig, vad är jag då, och om icke nu, så när?"

Fädernas tänkespråk 1:14

Kommentar: Livets gång är dialektisk och paradoxal. Detta understryker Hillel genom att beskriva både egoismens och altruismens gränser. Efter att han har visat problemets båda sidor avslutar han med att fråga: Om jag inte lever det rätta livet, dvs. balanserar dessa två intressen, idag, när skall jag göra detta? Så viktig är frågeställningen att det inte går att dröja.

Morton H. Narrowe

Adress: Mosaiska Församlingen, Wahrendorffsgatan 3, 111 47, Stockholm.

VISHET FRÅN "ANDRA SIDAN"

"Jag är ledsen över att Den Store Andens barn har drivits så långt bort från andliga ting att det skall behövas spiritualistiska fenomen för att väcka dem och lära dem förstå Hans lagar.

Den Store Anden säger till er: 'Här finns alla mina lagar och inom er finns en del av mig. Ni har allt som behövs för att bilda ett fullkomligt universum. Jag ger er alla verktyg och ni får välja mellan det som är rätt och det som är fel. Ni kan arbeta i enlighet med mina lagar eller emot dem.'

Ni har gjort ert val. Men de stora mästarna i andens värld måste alltid se till att låta sådana människor inkarnera, som är i harmoni med Den Store Andens vibrationer, så att Hans arbete kan utföras genom dem. Så fjärran har människorna kommit i andligt avseende, att de är blinda och bara förstår materiella ting."

Från "Eviga sanningar" av W. Naylor

Detta uttalande gjordes i en spiritualistisk cirkel i London på 1930-talet genom en ung man, som var medium för Silver Birch, en högt utvecklad budbärare, som använde en indians astralkropp som språngbräda mellan sin egen sfär och vår.

De i vår tid dokumenterade spiritualistiska fenomenen började i mitten på 1800-talet. De kan jämföras med en alarmklocka, som vill väcka människorna att inse att de är andliga, odödliga varelser med både psykiska och andliga egenskaper.

Följaktligen finns det två olika sorter av utveckling. Vi kan utveckla det som är själsligt, och vi kan utveckla det som är av anden, alltså psykiska egenskaper och andlig tillväxt. Utvecklas det psykiska utan hänsyn till det andliga, når vi endast lägre vibrationer. En kombination av båda skapar inte endast ett stort medium utan även en stor och betydelsefull människa, förklarar Silver Birch.

I våra dagar har vi genomsnittligt sett inte kommit långt från utgångsläget, men en viss tendens kan tydligt spåras. De fysiska fenomenen har minskat men ej upphört. Där emot har de psykiska fenomenen blivit mer observerade, t.ex. genom parapsykologisk forskning. För att inse de yttersta orsakerna måste människan utvecklas andligt. Härtill finns inga vetenskapliga instrument att registrera skeendena i människoanden. Då är man helt hänvisad till intuitionen, andens mottaglighet. Intuitionen är medlet genom vilket anden direkt uppfattar och blir medveten om ett skeende inom sig själv. Den överträffar vida processerna för vanligt jordiskt tänkande och sker med blixstens snabbhet, säger Silver Birch. Denna aspekt på människan och hennes latent kraft bör de spiritualistiska meditations- och utvecklingscirkelarna ha om de vill nå eviga sanningar.

Rafael Sevelius

Spiritualismen anser sig ha bevis för att livet fortsätter omedelbart efter den lekamliga döden och att förbindelse med andevärlden är möjlig. Utan att vilja binda någon vid en viss trosbekännelse framhåller spiritualismen människans personliga ansvar för tankar, ord och gärningar. Spiritualismen vill medverka till en fördjupad uppfattning om livets betydelse.

Adress: Stockholms Spiritualistiska Förening, Karlavägen 52, 1 tr. ned, 114 49 Stockholm.

VARFÖR SÅ INTRESSERAD AV PARAPSYKOLOGI BIRGER QVARNSTRÖM?

Läroverksadjunkt Birger Qvarnström kom 1959 ut med den första bredare översikten på svenska av det parapsykiska fenomen- och forskningsområdet. Det var boken "Parapsykologi" (Natur och Kultur) 368 sidor om telepati och klärvoajans, uppenbarelser av levande och döda, psykometri, förutvetande, andar och medier, korskorrespondenser m.m. Qvarnström har också skrivit åtskilligt i pressen om den psykiska forskningen, inte minst i Sökaren.

"Parapsykologi" är en av de böcker som i första hand kan rekommenderas den som vill sätta sig in i det parapsykiska området. Boken är numer slutsåld från förlaget, men låna den på bibliotek!

*

Birger Qvarnström, vilken är din personliga motivering för att syssla med parapsykologi, och hur började ditt intresse?

— Det sägs ju ofta att en diskussion övertygar ingen. Envar drar sina färde med sina egna åsikter i gott behåll. Det torde i själva verket bero på att rationalistiska och logiska argument kämpar en tämligen ojämn kamp mot det undermedvetna, där människosjälens alla lönnliga önskingar, sympatier och antipatier ligger dolda. Även ställningstagandet för eller mot parapsykologin bestäms naturligtvis i hög grad av undermedvetna motiv.

Men frånsatt detta tror jag att jag redan i ungdomsåren retade mig särskilt mycket på det i läroböckerna och s. k. vetenskaplig litteratur förekommande ideliga ordandet om "förklaringar", som när allt kom omkring inte var något annat än omskrivningar av kända iakttagna förlopp men alls inga förklaringar av de orsaker som dölde sig bakom skeen-

det i yttre mening. Ernst Häckels bok *Världsgåtor* lästes ju allmänt av unga studenter vid århundradets början, och hos dem grundlades en materialism av fränt aggressiv natur, som man fortfarande kan finna typiska prov på. Rätt tidigt kom jag emellertid att läsa Schopenhauers *Parerga und Paralipomena* som, liksom Carl du Prels böcker, gav mig en tankeställare av allvarligaste slag. Bland annat inpräntades i mig en djup respekt för de s. k. magnetisörernas vetenskapligt betydelsefulla insatser, dessa den moderna parapsykologins förelöpare. I övrigt lämnade inte minst skönlitteraturen material till kätterska funderingar.

Hur kom det sig att hela den romantiska diktarskolan och senare män som Maurice Maeterlinck, W. B. Yeats, August Strindberg och så många andra oemotståndligt drogs till en ockultistiskt orienterad världsbild?

Jag kände mig dock inte på något sätt mogen att skriva om parapsykologi. Ju mer jag såg mig omkring i litteraturen, desto mer tveksam blev jag inför uppgiften att lämna en läsbar sammanfattning av detta motsägelsefulla tankekaos, om vilket Schopenhauer säger att sedan årtusenden två partier står emot varandra av vilka det ena ihärdigt försäkrar: "Det är", medan det and-

ra lika hårdnackat upprepar "Det kan icke vara."

Sedan lavinen kommit i gång stod den dock inte att hejda. Bland dem som påverkade mig med sympatins stödjande kraft, vill jag särskilt nämna John Björkhem och framlidne doktor Gerard Odencrants. Även George Killick, den kände "paragnosten" i Malmö, gav mig ett handtag. Femton år innan boken *Parapsykologi* kom ut förutsade han att boken skulle skrivas och — märk väl — att den skulle komma ut på Natur och Kulturs förlag. Detta är en av Killicks fullträffar, man må sedan tolka det som telepati eller klärvoajans eller en blandning av båda. Ty det kan väl inte reduceras till ett rent suggestionsfenomen?

Kan du nämna några av dina största upplevelser inom det parapsykologiska området?

— Bland de märkliga upplevelser på det "ockulta" planet som jag haft är det särskilt två som jag ofta tänker på. Då jag var ett par och tjugo år gammal och befann mig i en fridfull miljö i ett gammalt hus i en sydsvensk hamnstad, fick jag en plötslig känsla av att all tillvarons ve och vända hade fallit över mig. Det var otäckt och mystiskt skakande men allmänt, utan bestämt konkret innehåll. Efter några minuter försvann denna olycksbådande gastkramning. Först många år senare stod det klart för mig att jag råkat in i vad C. G. Jung kallar en arketypisk situation, dvs. en upplevelse där människan konfronteras med det ödesgivna på sin livsväg. Under många års motigheter fick jag anledning besinna denna upplevelses djupa innebörd.

Den andra episoden inträffade i en så banal miljö som en biograflokal och var av samma art som ofta omtalas i samband med utomkroppsliga erfarenheter. Även i detta fall inträdde förändringen, som bestod i en obeskrivlig känsla av frihet och elevation, plötsligt och oförmedlat. Jag var fri från de fysiska banden men befann mig inte utanför kroppen. Lucie Lagerbielke, som visste mer än de flesta om dessa ting, skriver i *Själen* liv: "Antingen inträffar ett fördubblingsfenomen av min kroppslighet eller ock blott ett fördubblande av medvetandet."

Det senare var fallet för mitt vidkommande. Att Lucie Lagerbielke kunnat göra denna distinktion fattar jag som ett kriterium på hennes vederhäftighet. Känslan av sublim högspränning ebbade långsamt ut. Ingen av dessa upplevelser har någonsin

upprepats.

Vad anser du om fenomenet Uri Geller? Professor Hedenius sa i ett radioprogram att de "ockulta" fenomenen är osannolika i förhållande till vad vi annars vet om verkligheten.

— Uri Geller har jag ingen speciell uppfattning om, för jag har alldeles för få fakta att gå efter. Professor Hedenius har ju rätt i att de ockulta fenomenen är osannolika, men hela vår värld är osannolik. Arthur Koestler säger i sin nya bok *Slumpens rötter*: "Den parapsykologiska forskningen har blivit mera rigorös, statistisk och datamaskinell, medan den teoretiska fysiken har blivit allt mera 'ockult' och frejdigt bryter mot snart sagt varenda 'naturlag' som tidigare var sakrosankt." Och vidare: "Parapsykologien har hemfallit åt vetenskapligt pedanteri och kvantfysiken åt sådana 'övernaturliga' begrepp som negativ massa och bakåtgående tid."

Tror du att paranormala psykiska krafter kan komma att användas praktiskt i framtiden?

— Det beror nog på om man kan lära sig att bättre behärska "tekniken". För övrigt instämmer jag i professor Hans Drieschs ord om parapsykologin: "Här finns en skatt att lyfta."

Vilka konsekvenser för vår uppfattning av oss själva och universum har existensen av parapsykologiska företeelser? Är det en ny verklighetsuppfattning som växer fram?

— Jag tror att parapsykologin kan ge oss det fundament på vilket en ny människouppfattning i framtiden kan byggas upp.

Vilken livssyn har du själv? Är du religiös?

— De religiösa systemen i världen behöver en grundlig förnyelse inifrån. Dogmerna ser numera ut som förvittrade ruinfält, där man har svårt att tro att andligt liv kan spira...

Vad har du för inställning till spiritismen och till medier?

— Framstående medier är sällsynta liksom en Rembrandt är sällsynt bland målare, en Shakespeare bland författare. Man bör alltså ta vara på dem och inte plåga livet ur dem med oförstående kritik. Spiritistiska mediernas anspråk på att förmedla budskap från döda har numera ersatts av andra alternativ. Men detta är en sekundär fråga som utvecklingen själv korrigerat genom nya landvinningar. De stora mediernas betydelse för parapsykologin kan helt enkelt inte överskattas. Medier som

Piper, Leonard, Cooper etc. har medverkat i de bästa undersökningar vi har om parapsykiska fakta. Om Eusapia Paladino (1854—1918) levat nu, hade hon varit ett eftersökt studieobjekt för fysiker och fysiologer. Inom den klassiska fysikens ram måste hennes fenomen te sig omöjliga. Med den moderna fysikens uppfattning av världsstrukturen är en dogmatiskt avvísande attityd gentemot åtskilliga av den fysikaliska mediumismens fenomen inte längre möjlig. Enbart ett så enkelt påpekande ger en antydning om den revolution som är i gång.

Vad tror du om döden? Vad innebär den? Har parapsykologin något vettigt att säga om döden?

— Hjalmar Söderberg berättar i sin novell *Kinesen* om en kinesisk kypare som serverade på en restaurang i Stockholm. Då en överförfriskad gäst vid ett tillfälle frågade honom vad han tänkte om döden, svarade han enligt Söderberg med ett citat från Kong-Fu-Tse: "Man vet ännu inte vad livet är, hur skulle jag då kunna säga något om döden?" Det får dock inte anses uteslutet att parapsykologin med tiden kan nåkas detta problem och ge oss en klarare föreställning om begreppet död än den vi för närvarande har. Undersökningar om utomkroppsliga upplevelser och dödsbäddsvisioner antyder vägar i den riktningen. Jag hänvisar också till den intressanta uppsatsen *Döden* och jag av överläkare Werner Duvernoy i *Per Ragnars antologi På väg mot en världsbild?* (Forum).

Vad är det som är viktigt med parapsykologin?

— Kort sagt: att den ställer frågan om människans verkliga natur i centrum för forskning och diskussion. Därvid kommer också frågan om människans transcendentia öde in i bilden.

Du har gjort en betydelsefull pionjärinsats för att sprida kännedom om den psykiska forskningen. Har din bok Parapsykologi sålts bra? Hur har den bemötts?

— Boken fick på det hela taget fina recensioner. Här i Sverige skrev Olle Holmberg och Alf Ahlberg mycket förstående. I Danmark anmäldes boken utförligt i Politikens kronik av Jacob Paludan och i Ekstrabladet av Thorkild Behrens. Landsortspressen här i landet var mig också bevågen. Ett bevis på uppskattning var också att boken översattes till norska och danska. Trots dessa framgångar har förlaget inte ansett det lönt att ge ut en ny upp-

laga.

Du har en väldig beläsenhet, när det gäller parapsykologi. Vill du nämna några forskare och/eller författare i skilda länder som du anser särskilt betydelsefulla?

— Att nämna mera remarkabla böcker tror jag skulle föra för långt. Men jag vill betona att den seriösa tidskriftslitteraturen är av största betydelse för envar som på allvar vill tränga in i ämnet och skaffa sig en verklig bild av utvecklingens historiska bakgrund. Engelska och amerikanska Sällskapens publikationer som utgetts sedan 1880-talet är av betydande intresse, ja guldgruvor som ingen intresserad får gå förbi. Även den äldre tyska Zeitschrift für Parapsychologie, som förbjöds av nazisterna, rymmer värdefulla bidrag till den äldre forskningens historia liksom den franska Revue Métapsychique.

En fascinerande lektyr erbjuder de årgångar av engelska Sällskapets Proceedings som avhandlar de s. k. korskorrespondenserna. Jag studerade ämnet ett par års tid och tycker fortfarande att de engelska forskarnas insatser enbart på det området är en verklig bedrift.

En författare som jag tycker är orättvist underskattad just nu är tysken Emil Mattiesen (1875—1939) med sin lysande bok Der jenseitige Mensch, som kom ut redan 1925. Detsamma gäller en annan tysk författare, Rudolf Tischner (1879—1961). Både han och Mattiesen har idéer och synpunkter som senare lanserats av Rhine och andra forskare, t. ex. frågan telepati contra klärvoajans. Tischners främsta arbete är Telepathie und Hellsehen (1919).

Finns det någon vidskepelse på det "ockulta" området? Och vad skulle du vilja säga till alla skeptikerna?

— På ett så komplicerat område som detta kan det knappast förvåna att naiva entusiaster framträder med berättelser där det fabulösa får ett väl stort utrymme. Den kritiska parapsykologin kan naturligtvis inte göras ansvarig för sådana förlöpnings- och utflykter i det blå. Det är beklagligt att ovederhäftig litteratur utges och finner läsare som inte genomskådar spekulatörssyftet och bluffen men det kan inte heller diktatoriskt hindras. De s. k. skeptikerna har också helt andra ambitioner än att angripa "vidskepelsen". De siktar på parapsykologins vetenskapliga topprestationer — på Rhines, Soals och andras experiment, även om förmågan att torpe-

dera försöken hittills inte visat sig stå i paritet med det ärelystna uppsåtet.

Typiskt för hela denna genre är ett arbete av professor C. E. M. Hansel med titeln ESP — a scientific evaluation (1966). I själva verket är det fråga om en pamflett och som sådan har arbetet en perfid underton. Hansel förnekar inte att det finns experiment inom parapsykologin som är formellt oklanderliga, t. ex. Soals försök, men eftersom resultaten är omöjliga, måste man söka deras förklaring i förfalskningar, ändringar i protokollet och andra tvetydigheter. Redan detta är groteskt med tanke på den nyckelposition framstående engelska forskare intog i försöken, bland dem professor Broad.

Med en smula psykologisk inlevelse kan man mycket väl föreställa sig att Hansel till fullo insett vilken sensation han kunde väcka om han lyckades på allvar ifrågasätta giltigheten av vissa grundläggande parapsykologiska resultat. Sedan tanken väl slagit rot växte den till en fix idé, ett slags mani. I sin iver att bortförklara klart iakttagna resultat utvecklar Hansel en uppfinningsförmåga som bevisligen bygger på rena

fantasier. Han drar sig inte ens för att ändra på de lokala förhållandena vid Duke-universitetet för att få dem att stämma med sina teorier. Hans sätt att behandla medier av Pipers och Leonards rang kännetecknas av komisk nedlåtenhet. Tenhaeffs och Benders experiment med Croiset är luft för honom. Trots allt detta har Hansel utan tvivel lyckats dupera många läsare som av natur och ohejdad vana hälsar varje angrepp på parapsykologin med tillfredsställelse.

Professor H. J. Eysenck har med sin sträva logik fastställt situationen i följande ofta citerade ord: "Såvida det inte finns en gigantisk sammanvärvning som omfattar ett trettiotal akademiska institutioner världen över och hundratals välrenommerade vetenskapsmän på olika områden, av vilka många från början var avogt inställda till den parapsykologiska forskningens teser, kan den opartiske iakttagaren bara dra den slutsatsen att det verkligen finns ett litet antal människor som på vägar, vilka ännu är okända för vetenskapen, vinner kunskap antingen om andras innersta eller om yttervärlden."

FA DERES HOROSKOP

stillet og tilsendt for 35 svenske kr. Send fødselsdato, klokkeslet og fødested til

Peter Sørensen

Havrevej 12, DK-2700 Brønshøj, Danmark

SPIRITUALISTISK LITTERATUR

Begär vår nya boklista! Senaste nyheter! (Priser med moms.)

Brunton, Paul: Den hemliga vägen hft. kronor 39:—

Charpentier, Louis: Mysterierna i katedralen i Chartres, hft. kronor 39:—

Jacobson, Nils-Olof: Meditationens vägar hft. kronor 31:—

Schmidt, K. O.: Vi lever inte bara en gång hft. kronor 39:—

BOKFÖRLAGET EXCELSIOR AB

Box 5314, 102 46 Stockholm 5

Läs om de FLYGANDE TEFATEN i Sveriges största facktidsskrift

UFO-INFORMATION

Box 311, 591 03 MOTALA

Begär provex. mot insändande av kr. 3:— i frimärken.

VATTUMANNEN

Bokhandel och postorder.

Affär i Stockholm: Tegnérsgatan 43 A tel. 08/11 38 46

Affär i Uppsala: Svartbäcksgatan 22 tel. 018/10 61 90

Beställ vår katalog med den nya tids-älderns litteratur:

meditation, yoga, astrologi, flygande tefat, skivor, affischer, rökelse från

VATTUMANNEN

Box 2083

750 02 Uppsala 2

TEOLOG LÄMNA R KYRKAN

Intervju med Kaj Baagø

Dr. theol. Kaj Baagø i Birkerød, Danmark, har lämnat den danska folkkyrkan. Han tycker inte att kyrkans organisation, gudstjänster och dogmer är något meningsfullt. Den kristna lärans symboliska trossatser har inte mycket att säga om världen, anser dr. Baagø, men det finns inom oss, i vår natur, etiska krav — och dessa är "sanningen".

*

Du är teolog men har utträtt ur den danska folkkyrkan. Har du förlorat din kristna tro, eller är du missnöjd med det sätt på vilket kristendomen förs fram?

— Om du med den kristna tron menar trosbekännelsen eller den kristna dogmatiken, så har jag förlorat tron. Det som uttrycks i t.ex. den apostoliska trosbekännelsen har ingen mening för mig längre. Naturligtvis har de flesta teologer länge varit eniga om att trosbekännelsen måste uppfattas symboliskt. "Nedstigen till dödsriket", "uppfaren till himmelen" och liknande uttryck har ju ingen mening, sedan Copernicus världsbild segrade. Men också som symbol har trosbekännelsen förlorat sin kraft — åtminstone för mig.

Om du med den kristna tron menar uppfattningen att endast Jesus är sanningen, så har jag också förlorat tron. Jag tror att det genom historien har funnits en rad sanningsvittnen, en rad personer, som har avslöjat vad sanning och kärlek är. Men född västerlänning som jag är, har jag lättare att förstå vad Jesus säger än vad t.ex. Bhagavad Gita säger, eftersom Bhagavad Gitas symboler inte har den kraft i sig som Jesu liknelser har — för mig.

Om du däremot med den kristna tron menar det långt enklare, att vara tilltalad av Jesusgestalten, av

Jesu ord och liv, så kan jag gott svara att i den meningen har jag inte förlorat tron. Och faktiskt tror jag inte att Jesus önskade något mera än att få människor att lyssna. En kyrka med trosbekännelse och dogmatik var i alla händelser inte efter hans huvud. Och låter man sig tilltalas av Jesus, så uppkommer ju inte frågan om man har förlorat den kristna tron, utan den enda frågan är då om man har gjort det som Jesus sagt — eller inte!

Du säger enligt en intervju i Berlingske Tidende att många präster inte själva tror på vad de förkunnar. Vad är det som de inte tror på — jungfrufödseln, uppståndelsen, himmelfärden?

— BT:s referat av mina uttalanden är starkt förkortat och ger en skev bild av de åsikter jag har. Vad jag sa till journalisten var att jag tror att det för många präster är som det var för mig, innan jag lämnade kyrkan, nämligen att många ord som man skall säga som präst (liturgin, bönerna, bekännelsen osv.) inte längre har någon mening. Det är som "goddag — yxskaft", när man jämför dessa ord och formler med den värld vi lever i. Och detta gäller naturligtvis också de dogmer du nämnde: jungfrufödseln, uppståndelsen och himmelfärden.

I den artificiella värld som kyrkorummet utgör och som skapas av orgelmusiken, psalmerna, den högtidliga predikan — allt det som rör vid strängar djupt i oss, något som går tillbaka till barndomen, sträcker sig bakåt i tiden — i denna artificiella värld kan man ännu tycka att dessa kristna ord och begrepp har mening. Men i den verkliga världen har de för länge sedan upphört att säga något.

Enligt BT menar du att prästerna måste medge att de inte sitter inne med sanningen. Är då kristendomen enligt din mening en villolära?

— Kristendomen är en religion bland andra, dvs. ett medel varmed människorna försöker förklara livet och försvara sig mot döden, tomheten, meningslösheten, det okända osv., vare sig detta nu sker genom riter eller dogmer.

Kristendomen är dessutom en produkt av historien, liksom andra religioner. Den är en synkretistisk blandning av hebreisk religiositet, grekisk filosofi och romersk rätt — som allt är vävt in i berättelsen om Jesusgestalten.

Du säger enligt BT att prästerna håller en monolog i predikstolen i stället för att samtala med människorna. Vill du utveckla detta närmare?

— Vi är ju alla sökande och famlande — även prästen. Därför är monologen från predikstolen i bästa fall meningslös. Dessutom är predikan som förkunnelsemedium alldeles oengagerande. — Jag har inga praktiska förslag för reformering av gudstjänsten. Och jag är inte säker på att vi har användning för kyrkan överhuvud taget. Det budskap som Jesus förkunnade med sitt liv, kommer ju långt bättre till uttryck genom litteratur, film, teater — och jag tänker nu inte på Jesusfilm eller bibliska stycken; men det finns modern film, bl.a. av Ingmar Bergman, som mycket precist har träffat innehållet i Nya testamentets budskap, mycket bättre än någon predikan kan göra och på ett långt mer engagerande sätt.

Vad skulle man kunna göra i stället för att hålla predikan?

— Jag har, som sagt, inget förslag

till gudstjänstreform. Vad skall vi egentligen med gudstjänsten till?

Jag vill inte komma åt präster-na. De flesta av dem gör ett hederligt och välment arbete, och de är säkert många människor till tröst i svåra stunder. Men själva kyrkoorganisationen och institutionen kan jag inte längre acceptera.

Om nu den lutherska kristendomen inte är "sanningen" — vad är då sanning enligt din mening? Kan du beskriva din tro?

— Sanningen är inte något som man har eller som man kan binda in i en bok eller nedskriva i en bekän-nelse och stoppa i fickan. Sanningen är något som är utanför en, och den har inte något med meningar att göra. Dessa olika meningar om var-ifrån vi kommer och varthän vi går är ju bara gissningar. Jag gitter inte sysselsätta mig med dem.

Sanningen för mig är något som har att göra med medmänsklig soli-daritet, med att stå i skuld och ha ansvar för varandra, ansvar för att också medmänniskors liv lyckas. Därför är sanning inte meningar utan liv. Sanning är inte något man har utan något man gör, om man är av sanning.

Varför man känner denna solida-ritet, varför man anser sig själv vara skyldig för att man inte lever upp till sanningen utan sviker den, det kan jag inte förklara. Det finns där bara som ett krav. Och samtidigt finns där en — kanske naiv — tro på och tilltro till att kärleken trots allt är starkare än allt annat.

Hur kan man tro det i denna värld av ondska?

— Det är väl för att endast kärle-ken ger mening åt vårt liv. Som det står på en skylt ovanför mitt skriv-bord: "Unless you love someone nothing else makes any sense."

ROSENKREUZARNES VÄRLDSÅSKÅDNING

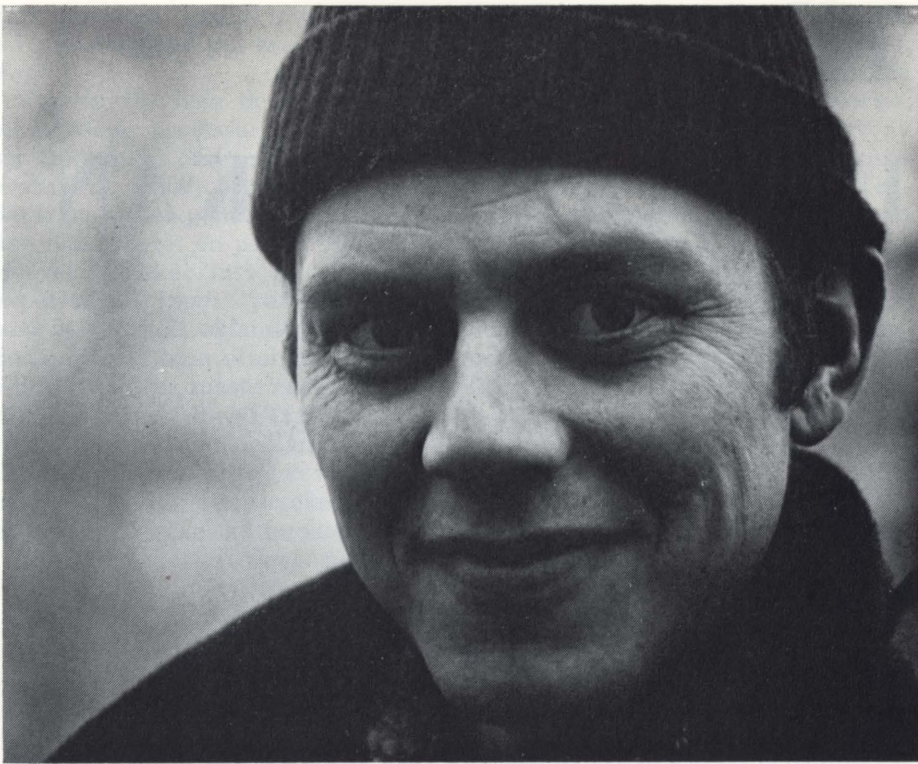
eller Mystisk Kristendomslära
av Max Heindel

belyser de kosmiska såväl som de per-sonliga levnadslagarna.

Kr. 48:— plus porto

THE ROSICRUCIAN FELLOWSHIP

svenska sektionen
Box 40261, 103 44 Stockholm 40

Jörgen Rapp

SHREE GURUDEV ASHRAM Forts

pen. (Det är dessa kanaler med strömmande livskraft, prana, som påverkas vid akupunktur.) Så småningom stiger kundalini längs ryggraden samt genomtränger sex chakras, innan den når det högsta chakrat, sahasrar, i hjärnan. Detta är självförverkligande eller upplysning, satori eller nirvana. Orden skiftar men upplevelsen är densamma. För att kundalini ska stiga så högt är en självförverkligad Mästa-re ett nödvändigt villkor.

Vi från väst lever på ashramen något eller några år, innan vi åter-

vänder till våra respektive hemlän-der för att där fortsätta den inre re-san.

*

För att inte någon läsare ska resa hals över huvud till Gurudev Ashram för att finna att Baba saknas där, lämnas denna upplysning: I slutet av februari 1974 be-gav sig Baba ut på sin andra jordenrunt-turné.

Anm. Jörgen Rapp, som är pol.mag., ar-betade några år i statsförvaltningen, under vilken tid ett allt starkare behov av and-lig utveckling gjorde sig gällande. Han har sedan vistats i Indien i två omgångar under perioden 1971—1973, varav sam-manlagt c:a ett år på Gurudev Ashram.

BÖCKER AV SWAMI MUKTANANDA

Swami Muktananda Paramahansa in Australia, 152 s, ordlista och illustra-tioner. 11 kr.

Ur inneh.: The Splendour of Kundalini, Spontaneous Yoga, Who is the Guru? Varje avsnitt introduceras av Baba Ram Dass, f. d. Richard Alpert, Ph. D.

Light on the Path, 108 s, ill. 8 kr.

Behandlar självförverkligandet, som är livets verkliga mening och dess högsta mål. Enl. boken är "the Grace of a true Guru" lättaste sättet att nå målet.

The Play of Consciousness, 306 s, inb., ordlista och illustrationer. 30 kr. Muktanandas andliga självbiografi. En nu levande Mästa-res öppna redovis-ning av sina extraordinära upplevelser. Denna bok är ett "måste" för alla vänner av yoga! I boken ges Babas meditationsteknik.

Begär vår katalog! Priserna exkl. porto.

Yoga Center

Kollegiegatan 9 B, 214 54 Malmö. Tel. 040-94 57 90

BREV

Tack för flera bra artiklar i senaste numret. Den om den kristna vänstern tyckte jag om. Det är riktigt att belysa den religiösa problematiken i relation till nuet, vardagen och verkligheten. Apropå det, jag har en känsla av att Sökaren har ett innehåll som intresserar allt fler män-niskor idag. Förutom att artiklarna, när de talar om "de eviga tingen" så mycket som möjligt "håller sej på jorden", så tror jag att ett "modernare" utseende på tid-ningen skulle vara av godo. Inte minst med tanke på en presumtiv, yngre läsar-skara är det viktigt att tidningen med-delar information mer på det sätt de är vana vid. Alltså mycket inramningar kring artiklarna, det du kallar Varia insprängt här och var i lättlästa rutor, mellanrubri-ker som "luftar till" stora textsjok, inte övervägande personbilder osv. Och helst såg jag en speciell annonssida där texten om att tidningen fränkänner sej ansvar för de utbudna varorna stod i direkt re-lation till annonserna. Det är inte bra att i en tidning av Sökarens seriösa karak-tär läsa om hokuspokusstenar och horo-skoperbjudande här och var. Jag vill inte förmäna nån att ta del av sånt. Men låt människor då göra det på tydlig annons-plats så att de väsentliga artiklarna på in-terfång inte missfärgas av vissa erbjudna varor och tjänster.

Per Ragnar

Anm. Jag tycker annonserna i Sökaren är roliga, och mig stör de inte. Tidnings-texten blir inte sämre för att det intill finns erbjudanden om horoskop o.a. Tid-skriften bör spegla väsentliga delar av livsåskådningsområdet och ge informatio-ner om "vad som finns", och jag tycker annonserna bidrar till det. Den som inte tror på ex.vis healing och lyckostenar, får då användning för den goda mänskliga egenskapen humor, som kan lägga ett för-sonande skimmer över eljest förargliga annonser.

Annonserna är också väldigt bra att ha för layoutmannen (undert.) som spalt-fyllnad. Bra material av typ varia är inte så enkelt at få fram.

SM

Broder Sven!

Först ett uppriktigt tack för intervjun rörande Nordiska Samfundet och dess verksamhet, publicerad i Sökaren nr 2, 1974. All information värdefull, eftersom det ännu råder en svårförståelig mörk-läggning kring de plågsamma djurförsö-ken.

På sista sidan (samma nr av Sökaren) tar Du upp spörsmålet "Lyssna på me-ningsmotståndare". I sanning en nyttig för att ej säga nödvändig uppmaning. De-lar helt vad däri sägs — rent principiellt.

Det gör nog alla. När det gäller tillämp-ningen tycker däremot nog de flesta, att det är motparten, som inte kan lyssna. Slutet av artikeln riktas särskilt mot Nor-diska Samfundet, och jag blev ganska för-vånad över vad som därvid sägs.

Jag vet inte, om Du anser just Samfun-det särskilt i behov av uppmaningen, ef-tersom endast denna organisation nämns i sammanhanget. (Detta kan ju också bero på, att just Samfundet förekommit i in-tervjun.)

Vi har fått många medlemmar och myc-cket gåvor, skriver Du. Men vad har vi gjort för att påverka samhället? Mycket litet. Kanske det varit bättre om vi sökt etablera debatt med motståndarna osv.

Det verkar, som om Du trott, att vi sysslat för mycket med att vinna nya medlemmar och öka vårt kapital och glömt att verka utåt. Tror detta är att förväxla orsak och verkan. Hur egendomligt det måhända än låter i Dina öron, så är det ändå faktiskt våra ansträngningar att på alla möjliga sätt försöka påverka forskare och allmän opinion, som gett oss både det ena och andra. Vilken annan organisation i Sverige har gjort något liknande? Men lägg märke till detta: vi har använt alla möjliga sätt. Men vad fanns för möjlig-heter, när jag och maka för mer än 20 år sen startade? Svaret — svaren — finns i intervjun. Vi fick ju inte ens nämna Samfundets namn i betalda annonser.

Under hela tiden har jag försökt få igång en saklig debatt med representanter för djurexperimentell verksamhet. Förgä-ves. Vi har ej fått tillåtelse att skriva an-nat än korta insändare, och med dylika kan man ej göra mycket åt ett så kompli-cerat ämne som detta. Forskarna däremot får hela sidor till sitt förfogande.

Mycken tid har offrats för att få till stånd meningsutbyte med enskilda fors-kare. Efter mycket parlamentarande har man gett startsignal — men under vissa villkor: jag skulle acceptera vissa av fors-karna formulerade krav, som icke skulle få debatteras! Men det visade sig vara just de frågeställningar som bör debatteras. Vad gör man då? — Någon gång har när-maste chef blandat sig i saken med på-följd att den först kontaktade, som ställt sig sympatisk till förslaget, dragit sig till-baka.

När det ej lyckats få debatt i pressen, har jag inbjudit vederbörande att fram-träda i vår egen tidskrift, där de erbjudits hur stort utrymme som helst. Prof. Bárány är den ende som inlåtit sig på nå-got dylikt. Men samma sak: professorn förkunnar att han tagit sig rätten att ex-perimentera på djur — även om detta medför plågor. När man kräver skäl för dessa, kommer intet svar. (Se Djurens Rätt nr 3, 1970.)

Vid några tillfällen har det arrangerats paneldebatter. Dessa ger ofta klenst resul-

tat. Man glider bort från det centrala problemet. Alltför många uppträder — så blir det hela ganska förvirrande.

Vetenskapen anser sig ha rätt att plåga djur — om så anses nödvändigt — utan gräns. Lagen tillåter dylikt, vilket sker t. ex. vid testning av läkemedel. Djuren får icke bedövas. De får uthärda plågor-na tills döden befriar dem. — Samfundet bestrider att vetenskapen — att vi män-niskor — har denna rätt. Men öppen de-batt i pressen tillåtes icke. Det gäller helt enkelt vårt kulturliv. Mot rådande mörk-läggning protesterar Samfundet. Är dylikt fanatism?

Så ett ord om fanatiker, fanatism. Tyc-ker dylika uttryck ej hör hemma i en se-riös debatt, där man söker klarhet. Det finns inga objektiva normer enligt vilka man kan bestämma, vem som är fanatiker. I själva verket betyder det ju oftast, att den ene går ett steg längre, ställer högre krav än den andre, de andra. Hur många av mänsklighetens stora vägledare ansågs ej som fanatiker?

Låt oss i debatterna hålla oss till fakta, diskutera vad den och den står för utan att använda sådana här känsloladdade, subjektiva värdeomdömen. — När kam-pen är slut och målet nått — då är det dags att avgöra, vem som var fanatiker och vem som var mänsklighetens bak-strävare.

Johan Börtz

Anm. Det är väl karakteristiskt för mis-sionerande idealismer, vare sig de är po-litiska eller religiösa, gäller livsföring el-ler etik, att meningsmotståndarnas syn-punkter skjuts undan som ovidkomman-de. Man vill föra fram ett budskap, prän-ta in sina sanningar i läsare och åhörare. Att motståndaren får komma till tals ser man inte som viktigt, eftersom han har åsikter som man bekämpar. Nordiska Samfundet utgör inget undantag därvid-lag. I denna attityd, att inte ha behov av meningsmotståndarens synpunkter, finns ett drag av fanatism.

Medvetet eller omedvetet arbetar ideel-la rörelser i hög grad med suggestions-metoden: man lägger fram ett massivt ma-terial till förmån för sin idé och begär av dem som tar del av det att de skall bli övertygade om att man har rätt och fram-deles stödja rörelsen.

Men den som vill bilda sig en väl grun-dad och nyanserad uppfattning har behov av skilda meningar att studera.

Jag tycker också att varje ideell rörel-se behöver sina motståndares intresse för sin verksamhet. Den rörelse som inte kan väcka det intresset har kanske delvis för-felat sitt syfte.

Nordiska Samfundet kunde nog vinna ökad respekt för sitt arbete om man i sin tidskrift hade ett meningsutbyte med djur-försökens förespråkare. Att få de männi-

skorna att skriva artiklar i tidskriften är väl inte så lätt, men de kan intervjuas, per telefon eller vid personligt möte, varvid samtalet tas upp på band och utredigeras. Har det försökts? Slår man in på denna den vänliga dialogens väg, kan det bli till en öppning även för skrivna inlägg från meningsmotståndare.

Om en kvalificerad debatt sålunda kan åstadkommas och göras fortlöpande och vivisektionsfrågan bli ventilerad i ömsesidig respekt, tror jag det vore ett steg på vägen till ett samhälleligt erkännande av det rimliga i att företräda djurens rättigheter.

SM

EN MYCKET LÄSVÄRD BOK

I "Jordskred?" skriver Birgit Lange om det parapsykologiska fenomenet och forskningsområdet: ut-ur-kroppen-upplevelser, automatisk skrift och fall som tyder på reinkarnation.

JORDSKRED? 12:50 + moms o porto

Sökarens Förlag
Box 3063, 103 61 Stockholm 3

SIKTA HÖGT

Lev inte på sparlåga. Bygg upp hälsa, charm, intellekt, livskvalitet. Lev upp med

STEGRA-PROGRAMMET

Totalmetod för livspotens.
Deltagarforum. Kurshäfte fritt.

Institutet Fritidsfrämjandet
Box 442
126 04 Hägersten 4

KØKKENLEDER

søges til vegetarisk husholdning (15—50 personer). Eget biodynamisk gartneri. Skøn natur. Levende og varmt milieu samlet om undervisning i psykologiske og åndsvidenskabelige emner.

Løn efter kvalifikationer.

Henvendelse snarest til
Højskolen Søtoftegaard, 4100 Ringsted
- tlf. 03/60 11 70.

SØTOFTE SOMMER 1974

Søtofte finder du i Midtsjællands skønneste natur ved Gyrstinge sø og skov, 13 km. nordvest for Ringsted. Her mødes mennesker af alle anskuelser på en folkehøjskole på åndsvidenskabeligt grundlag. Kosten er vegetarisk, rigelig og førsteklasses. Skolen har eget biodynamisk gartneri. Der indbydes til følgende korte kurser i sommer:

- 31/5— 3/6: (pinsen) De nye religioner og guruer
- 4/6— 9/6: Hvordan kan vi administrere psykiske og åndelige kræfter?
- 10/6—16/6: Biologisk-dynamisk jordbrug
- 17/6—23/6: Midsommerfestival om den nye tid
- 24/6—30/6: Musik i kosmisk sammenhæng
- 1/7— 7/7: Økologi og bevidsthed. Det organiske verdensbillede
- 8/7—14/7: Meditation til hverdagsbrug
- 15/7—21/7: Utraditionel lægekunst
- 22/7—28/7: Kan vi holde hinanden ud? Familieuge
- 29/7— 4/8: Bevidsthedsudvidelse gennem dramatik
- 5/8—11/8: Det nye samfund
- 12/8—18/8: Gamle og nye mysterieveje
- 19/8—25/8: Sindets ukendte kræfter. Parapsykologiens verdensbillede
- 26/8— 1/9: Livets mening. Åndsvidenskab til hverdagsbrug

Priser pr. uge fra kr. 240.— — 390.— (+ kursusafgift 60.—)

Nærmere program fås fra

Højskolen Søtoftegaard, DK-4100 Ringsted — tlf. 03/60 11 70

KONTAKT

Jag är intresserad av att komma i kontakt med personer, unga och äldre, som har en filosofisk läggning och kanske synpunkter på metafysik, antroposofi, teosofi eller känner för någon annan åskådning och fördomsfritt vill diskutera sina teorier eller sin övertygelse med mig.

Om du sedan har intresse för bibelforskning och Jesu liv med hans helandegärningar och har egna värderingar om detta, är du välkommen med dina åsikter och ditt kunnande brevledes.

Lars Ingvar Lundquist
Axel Oxenstiernas gata 12
724 73 Västerås.

19-årig sund vattuflicka söker vänner i åldern 17—24 år med liknande intressen. Mina intressen är: djur, natur, yoga, meditation, astrologi, läsa, lyssna på musik, det andliga m.m.

Svar till "Hoppfull", Sökaren f.v.b.

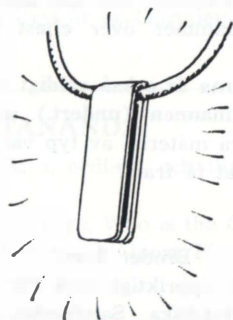
Pris för kontaktannonser: 20 öre per ord + 2:— i eftersändningsavgift, dock tillsammans minst 7:—. Moms inräknad.

GÄVOR

Fritz Atterby, Lidingö, 12:—; Gunvor Jonnarth, Stockholm, 21:—; Birgitta Cube, Malmö, 6:—; Åke Rappner, Jönköping, 16:—; Folke Wiberg, Visby, 5:—; G. Wendelholm, Älvsjö, 41:—; Chr. Eggers, Köpenhamn, 6:—; Sven-Olof Fransson, Köping, 6:—; Hildur Högborg, Forshaga, 11:—; Bror Appelö, Solna, 6:—; B. Enderlein, Malmö, 2:—; Gerda Sjögren, Smedjebacken, 3:—; Anne-Marie Kraatz, Lidingö, 12:—; Kenneth Karlsson, Stockholm, 6:—; Bengt Wejnebring, Älvsjö, 16:—.

Summa kronor 169:—.

Mycket Tack! SM

LAHKOVSKY-MAGNETER

förstärker cellvibrationen och höjer konditionen hos hjärta och thymus. Bärs om halsen. Finns i rött med vit snodd och i brunt. Inkl. frakt etc 30:—.

I. Troëng & Co
Slottsvägen 31 — 191 51 Sollentuna
Telefon 08/96 66 00.

PER RAGNAR: REFLEXIONER

Uri Geller — vilken normal-svensk känner inte hans namn idag? Uri Geller som med sin tankeläsning, sina "övernaturligt" manipulerade klockor och skedar en tid varit förstasidesnyhet i våra tidningar. Vinklingarna i reportagen görs givetvis från två håll, båda representerande ett ställningstagande. På ett ställe får vi veta att "du är en bluff, Uri Geller". Expressen letar upp trollkarlen Truxa och får honom att till synes göra om Gellers "trix". Dagens Nyheter mobiliserar psykologiprofessorn Arne Trankell, som säger att "bluffmakaren är en mental fara" och "att tro på Geller är att tro på gammal vidskepelse". I Aftonbladet har Gellers framträdande i TV fått recensenten att formulera sitt intryck av honom så här: "falsk och pretentiös". Och i samma tidning varnar Macke Nilsson: "Se upp för de nya övermänniskorna!" Han refererar till ett radioprogram, där någon menat ungefär som så att när människor berövas självkänslan och tron på den egna förmågan, inte minst i politiskt osäkra lägen, då är det fritt fram för spekulation i vilshenhet och därmed för allahanda övertro. (Där håller jag helt med honom.)

Men det finns också positiva reaktioner.

I stort uppslagna reportage

redogjorde tidningarna för alla de människor (tusentals, uppenbarligen) som upplevde att deras klockor startade och att de fick skedar böjda i samband med Gellers TV-framträdande. Enligt en Expressenrecensent var Uri Geller "årets mest spännande", och enligt samma tidnings Ulf Nilson, USA-korrespondenten, är Geller ingen bluff — det säger amerikanska vetenskapsmän.

Nog fick Åke Falck det att svalla i svenska tro- och skeptikerhjärtan, och mången hjärna går i dessa dagar varm i försöket att "komma åt" Geller. Bluff eller fenomen? Trollkarl eller övernaturlig?

Min egen livssyn ser i allt en Tanke, en avsikt. I begynnelsen var Ordet, en Logos' tanke. Jag citerar med förtjusning Einstein: "Jag böjer mej i ödmjuk vördnad för den skapande Intelligens jag förnimmar bakom alla livsyttningar." Hela vår dagliga erfarenhet säger oss att allt är en produkt av en tankeyttring, en vilja, en inriktning, ett beslut.

Vår hjärn- och minnesforskning idag bekräftar att vi ännu vet oändligt lite om hela tankefältet. Telepatin som företeelse är bevisad, men hur den fungerar och "vad den är", det vet vi ännu inget om. Det är där den seriösa parapsykologiska forsk-

ningen kan hjälpa oss en bit på vägen mot kunskap om "de psykiska fenomen som ligger bortom vår kunskap just nu" (Martin Johnson, parapsykologiprofessorn).

Självklart tycker jag det är bra att TV bidrar till uppmärksamhet kring och information om våra okända fält. Men jag upplever att man gör de möjliga, seriösa tolkningarna en otjänst genom att visa fram Geller i en så okontrollerad tappning som var fallet här i Sverige. Programmakarna hjälpte inte tittarna med en tillstymmelse till seriös kontroll, trots att den efteråt uppbadade panelens sammansättning gav programmet en vetenskaplig touche.

Jag tror inte på pratet om ett sådant program som en mental fara. Det är ganska fantastiskt egentligen vad experter i skilda sammanhang fränkänner svenska folket förmåga att självt tänka och ifrågasätta och reflektera. Ska några hutas åt i det här sammanhanget, så är det väl stora delar av pressen, som blåser upp och spekulerar istället för att kontrollera och analysera. Inte minst beklaglig är den okunskap som leder till att man gör pyttipanna på häxtro, diffusa ockulta fenomen och seriös parapsykologisk forskning.

BOKRECENSIONER

MÖTE MED JESUS KRISTUS

I den vackra och intressanta lilla boken *De såg och hörde Jesus* (Verbum 1973) redovisar Gunnar Hillerdal och Berndt Gustafsson några Kristus-uppenbarelser från vår egen tid. På julafton 1972 satte de in en annons i Dagens Nyheter, där de uppmanade människor, som hade sett Jesus eller hört honom tala, att skriva och berätta om detta. Över 100 svar kom in på annonsen, och dessa dokument förvaras nu i Religionssociologiska institutets samlingar. En del av dem återges i boken "De såg och hörde Jesus" i redigerad form och med sparsamma kommentarer.

Bokens syfte är naturligtvis inte att skapa sensation kring de dyrbara erfarenheter som har meddelats i förtroende och mestadels anonymt. Författarna vill sprida kunskap om att upplevelser av detta slag är vanligare än man ofta tror. De vill också lägga dem till grund för religionspsykologisk forskning.

Jesusgestalten framträder i de olika dokumenten med skiftande utseende och i olika klädnader, bländande skön eller rent av oansenlig, majestätisk och sträng eller mild och förlåtande. Ibland står eller går han osynlig vid någons sida. Men hans uppenbarelse, som för det mesta kommer helt oväntat, sveper in den människa som han närmar sig, i ett ljus, i en frid och en trygghet, i en glädje och jublande visshet, som övergår allt förstånd. Många har sett hans ögon och beskriver den outsägliga godhet, uppmärksamhet och vänskap som fanns i dem, eller hört hans röst, som var lågmäld men tydlig.

Huvudparten av de människor, som kommer till tals i dokumenten, har en viss förankring i kristen tro och deras berättelser passar in i mönstret för det rollspel, som religionspsykologen Hjalmar Sundén beskriver i sina böcker. Visionerna kommer som svar på ett mer eller mindre intensivt kristet andaktsliv. Men något undantag finns också från denna regel.

I ett intressant avsnitt av boken, "Vittnesbörd ur det förflutna", påpekar Berndt Gustafsson bl.a., att i den kristna tradition, som Luther påverkades av, är den gudomliga visionen sällsynt. Föreningen med Gud sker där mer genom att den egna viljan uppges i ödmjukhet och stillhet. Det är därför med tacksamhet man noterar, att två av den lutherska kyrkans män har publicerat en bok som handlar om Kristusuppenbarelser. Den bör kunna tala starkt till dem, som nu känner en

misstro mot kyrkornas vokabulär och längtar efter att få möta det gudomliga direkt och utan krav på logiska definitioner. Boken är helt i linje med det nya religiösa medvetande, som hos så många människor i vår tid tar sig uttryck i en stark längtan efter och en stor tilltro till den rent personliga erfarenheten — egen eller andras.

Gunnar Hillerdal avslutar sin bok med ett kapitel, där han funderar kring gränsdragningen mellan friskt och osunt-patologiskt i extraordinära religiösa upplevelser. Han drar där mer eller mindre uttalat gränsen för det friska religiös-kristna livet vid det som enligt Luther "driver Kristus". Innehållet i detta kapitel är vagt, och ämnet är ju också svårt att behandla. Det är också ett känsligt ämne i dag, när religionerna flyter alltmer in i varandra och det gudomliga tycks uppenbara sig på så många olika sätt. Vem vet egentligen, vad som är falskt eller äkta? Kanske måste många av oss spela vårt religiösa rollspel mot en okänd Gud eller mot de dunkla, utforskade djupen i vårt eget inre.

Birgit Cars

DET LEVANDE VATTNET

Ingenjör Olof Alexandersson har nyligen kommit ut med en bok om den märkliga österrikiske skogsmannen Viktor Schauburger och hans teorier, *Det levande vattnet* (Proprius, 130 s.).

Många som kanske ryktesvis hört talas om Viktor Schauburger och implosions-tekniken och i sitt stilla sinne undrat vad det hela egentligen går ut på, får här en samlad bild av hans tankevärld. Boken är huvudsakligen byggd på Schauburgers egen produktion i tal och skrift, ofta i form av längre citat med kunniga kommentarer. Författaren har lyckats med konststycket att knyta ihop ett hela till en helhetsbild, såväl logiskt som historiskt, och skapa en lättläst och fascinerande bok, som man gärna läser från pärm till pärm.

Här medger utrymmet endast en embryonal antydan om Schauburgers verk. Utgående från förfädernas kunskap, briljant iakttagelseförmåga i ett större så gott som orört vildmarksområde samt egna experiment kommer han så småningom fram till sin huvudtes: "Den nuvarande tekniken använder en felaktig rörelseart. I sina maskiner och processer leder den medier som luft, vatten och andra vätskor och gaser i den rörelseart som naturen enbart använder då den vill bryta ner och upplösa förbrukade, sammansatta former. För sin uppbyggnad använder naturen en

annan rörelseart. När nu vår teknik endast använder den upplösande rörelsearten blir den en dödsteknik, då den därigenom utlöser livsfientliga effekter på alla naturens områden."

Schauburger menar att vi övervägande måste tillämpa den implosiva, cykloida, uppbyggande spiralrörelsen om en bestående utveckling överhuvud taget skall kunna ske. Denna rörelse kompletterad med idéer om temperaturfall, ljusavskärmning, resonansfenomen och energitransformationer tillämpar han, teoretiskt och praktiskt. Han bygger flottningsanläggningar med extremt lite vatten till förfogande, rännor som t.o.m. bär trädstocker tyngre än vatten, reglerar vattendrag, framställer källvatten, arbetar på hemkraftverk och motorer för bilar, fartyg och flygplan, som skall ta sin energi från de omgivande medierna vatten och luft, vilket han menar inte bara är möjligt utan även synnerligen nödvändigt. Klarsynt redogör han för skogens ekologiska uppgift, blandskogens nödvändighet och kalhugningarnas ödesdigra konsekvenser. Biotekniska metoder inom jordbruket ligger honom även varmt om hjärtat.

Man finner till sin förvåning att de tankar Schauburger framför på 20- och 30-talet är ett hypermodernt miljövärdstänkande, och till sin häpnad (och bestörtning) inser man att hela vårt moderna miljövärdarbete ingenting annat är än ett estetiskt krafsande på ytan. De verkliga problemen har vi inte ens anat...

Författaren påpekar att Schauburger hade ett komplicerat språk och ofta är svår att översätta. Redan etablerade termer gav han ett nytt begreppsinnehåll. Ibland skapade han nya begrepp, som han aldrig definierade, utan gav innehåll genom det sätt han använde dem på. Han talar om syreföreningar, kolföreningar, diamagnetism osv. i en annorlunda mening. Han förklarar ej närmare det som för honom är uppenbart, att det t.ex. är väsentlig skillnad om vatten uppstår genom vätsans bindning till syret, respektive syrets bindning till vätet. Den naturvetenskapligt skolade läsaren garanteras hoppa högt då författaren relaterar Schauburgers åsikt om den viktökning som inträffar, då man dricker vatten från bergens högkällor. Efter inmundigande av en liter sådant vatten, blir viktökningen kanske endast 3—4 hg i stället för ca 1 kg. Resten skulle ha övergått i energi till organismen. Det står helt klart för en naturvetare, att 6—7 hg materia omvandlad i ren energi är en

ofattbar stor energimängd. Schauburger har förmodligen avsett den diamagnetiska levitationsenergi han i andra sammanhang ofta relaterar till. En förklaring kanske skulle ha varit på plats.

Även om boken är stilistiskt lättillgänglig genom sitt flytande språk, så torde dessa idéer kräva en lång mognadsprocess för att kunna förstås i sitt innersta väsen. De tankvärda orden från en av Schauburgers lärjungar, professor Wilhelm Balters, kommer säkert att drabba många schauburgerbitna: "Ni kan förut ha levt ett liv i lugn och ro, men från det ni möter Viktor Schauburgers tankar, får ni aldrig mer ro i er själ." En stimulerande oro som lagt en ny dimension till anmälares värld.

Boken rekommenderas till alla som är intresserade av skogen, vattnet, jorden och energifrågorna.

Lennart Lidfors

EN SVENSK TEFATSBOK

Tefatsfolket ser oss av Staffan Stigsjö (Larson, 1973) är en imponerande översikt över vad man hittills vet om UFO:s världen över och om den diskussion som försiggår. Författaren anger redan i bokens första rader, att syftet är att ge läsaren en fyllig orientering om det problemkomplex som kallas "flygande tefat" eller UFO:s, dvs. flygande oidentifierade föremål. Han har lyckats ganska väl med detta, även om boken ibland är något osystematisk och vid några tillfällen upprepar sig. Men detta är små skönhetsfläckar, vilka på intet sätt förringar bokens värde.

Stigsjö bör ha en särskild eloge för framhävandet av att det "typiska" UFO-vittnet är en helt vanlig människa, som av en slump bevitnat en UFO-händelse. Minst av allt är det typiska vittnet en överspänd eller mentalt störd person.

En annan stark sida i boken är författarens ansträngningar att tillrätta lägga den skeva bild vi fått av den stora UFO-utredningen i USA, den s.k. Condonkommitténs arbete. De flesta tidningsskribenter har enl. förf. nöjt sig med att läsa den av professor Condon själv skrivna negativa inledningen till den ca 1000 sidor tjocka rapporten. Rapporten i sin helhet är mycket mer positivt och objektivt skriven och ger en mer rättvisande bild av kommitténs arbete. Längre fram i rapporten står det på flera ställen, att det rationella och intelligenta beteendet hos UFO:erna tyder på en mekanisk uppfinning av okänt ursprung. Forskargruppen erkänner att det finns en rad fall, belagda med fotografier, radarobservationer, etc., som man inte kan förklara idag. Detta konstateras alltså i en rapport, som av de flesta UFO-grupper kritiserats hårt. Tillrättagandet känns skönt för en som inte haft tillfälle att studera Condonrapporten i sin helhet.

Liksom flera andra böcker i genren spänner Stigsjö's arbete över ett brett tidsspektrum med början för många tusen år sedan, och i anslutning till detta redovisas von Dänikens numera ganska välkända teorier. I andra ändan har vi de högtintressanta svenska UFO-fall som under de allra senaste åren inträffat. De nordiska fallen av kontakter med humanoider redovisas sakligt och grundligt och utan det stänk av skämsamhet som så ofta skymtat mellan raderna i andra artiklar i saken. Det är ju så, att de flesta kan acceptera att man i Mexiko och Brasilien haft kontakt med UFO-besättningar, men i Sverige, nej! Det kommer plötsligt för nära inpå en.

I dagstidningarna och i UFO-tidningarna har då och då skymtat små notiser om att astronauterna under sina vistelser i rymden observerat besökare från andra delar av universum. Stigsjö har samlat och systematiserat dessa uppgifter i sin bok. Astronauterna har inte bara sett UFO:s, de har också råkat ut för instrumentbortfall då farkosterna kommit varandra för nära, de har drabbats av smärtpoplevelser och andra obehag. Man har också sett farkoster parkerade på månen och har sett spår efter dem på månens yta!

Boken avslutas med några ord av den nu avlidne NATO-generalen M. Chassin, som i ett förord till en fransk UFO-bok skriver, att om vi fortsätter att förneka UFO:ernas existens, kommer de en gång att ge upphov till ett larm, som inleder ett tredje världskrig. Stigsjö ser det därför som nödvändigt, att alla som intresserar sig för dessa ting, kastar sig in i debatten. Vi måste dra upp huvudet ur sanden, skriver han, och vi måste tala med myndigheterna och andra om problemen. Sista kapitlet heter också helt följdriktigt: "Tala med din riksdagsman!"

Ewert Mårtensson

SVANQVISTMINIATYRER

Alfred Svanqvist — välkänd forskarprofil när det gäller spiritualistiska fenomen — har på Larsons förlag gett ut en liten, lättläst volym med titeln *Mediala miniatyrer*. Boken är just vad rubriken säger: små, korta historier, ibland nästan av anekdotisk karaktär, i vilka betydande medier kommer till tals eller porträtteras.

Det är en brokig samling figurer, som här inför läsarens ögon utför häpnadsväckande spiritualistiska konststycken. Det kan vara frestande att i sammanhanget låta tanken glida över i "trollkonster" och "taskspeleri", men här finns ändå en sorts garanti i form av de kontrollåtgärder, som merendels beledsagat seanserna. Jag tror, att man bör se på de spiritualistiska fenomenen helt enkelt som manifestationer

utan att anlägga något slags "andlig kvalitetsbedömning".

Vi har nyss bevitnat Uri Gellers osannolika och ändå så övertygande framträdande i svensk TV. Ändå ter sig hans uppvisning ganska blek, om man betänker vad D. D. Home — 1800-talets största och kanske alla tiders största medium — kunde åstadkomma. Svanqvist ägnar Home tre korta kapitel, men i dessa nämns inte de mest slående levitationsfenomenen, inte heller de fall, då Home visade sin totala okänslighet för eld etc.

Spökjägaren Harry Price's "framträdande" som gengångare på Lunds lasarett hör till de bästa inslagen. Price — engelsman till börden — gjorde sig under sin livstid känd som avslöjare av falska medier. Han hade vid ett tillfälle lovat att han efter sin död skulle visa sig "på andra sidan havet". Vilket också skedde! Price bevisade sin fortsatta tillvaro efter döden genom att gå på gång uppenbara sig för en textilarbete i Malmö. Han visade sig för denne såsom fullständigt levande, han talade engelska — ett språk som textilarbetaren inte förstod — han andades naturligt, rörde läppar och ögonlock som på jorden levande människor. "Hans händer kändes varma."

Det stora svenska mediet Ernst Broberg skymtar; Conan Doyle och Goethe, vilka båda var livligt intresserade av tingen "hinsides", träder också fram i Svanqvists bok. "Spiritualismen kommer" heter ett avsnitt, som behandlar de världsberömda "knackningarna" år 1848. Detta år brukar betecknas som spiritualismens födelseår — det var då som systrarna Katie, femton år, och Margareta, tolv, i den metodistiska familjen Fox, bosatt i Hydesville, USA, någon gång i mars började höra knackningar i väggarna. De besvarade knackningarna och lyckades uppnå en kommunikation, som småningom ledde till upptäckten av en mördad persons kvarlevor nedgrävda i husets källare. "I det lilla Hydesville föll en gnista, som lösgjorde de andliga krafterna", säger Svanqvist.

Boken är en spännande vandring i en fenomenvärld, som vi ännu är mycket, mycket obekanta med.

Olle Öhman

SERIÖS ASTROLOGI —

en sann väg till ökad människokunskap, förståelse och självkänedom.

Undervisning meddelas av

Karla Blüthgen

Tel: 08/52 21 60

SM:

PÅ CLOWNERNAS MARKNAD

I Göteborgs-Posten har en lustig-kurre, döljande sig under pseudo-namnet "Bernicus" (men känd av oss som den framstående ledaren av tidningens kulturredaktion) låtit "tankarna spela i de många aparta riktningar som Sökaren söker".

Skribenten ifråga gör gällande att Sökaren, som är hans "favoritlektyr", redigeras efter ledstjärnan BSP, uttytt de Befintliga Spikarnas Princip — liksom den man "någonstans i den jylländska sandöknen" som hängde sina tavlor litet härsan och tvärsan på väggarna, där det för tillfället råkade finnas sig en spik.

Sven Magnusson tillämpar BSP i Sökaren, påstår "Bernicus". "Han tar upp vad som faller honom in eller söker honom", och detta, anser vår beundrare, ger bladet ett tilltalande drag av oberäknelighet. Sökaren "nosar i alla riktningar" till skillnad från de tidningar som en-vist för fram sina samma enda idéer år efter år.

Magnussons blandning skulle alltså kännetecknas av att i grytan stoppas litet av varje.

Men i livets gryta har Vår Herre också tillåtit sig stoppa mångahandling (t. ex. människan). Livet är, fint sagt, rikt differentierat och komplext. Mot den bakgrunden är det inte ur vägen att en ambitiös och fri (oh, härliga ord!) tidskrift för livsåskådningsfrågor har ett mångskiftande innehåll.

"Bernicus" lattjar vänligt med oss. Men säger man tjosan åt dödande knott i Afrika och en indisk yogi, vars ansikte sken oförändrat veckor

efter döden etc., då säger man tjo och hopp åt hela den besynnerliga, tårdränkta världen — då är man en clown, som uppträder i randiga triåker inför en i skratt frustande menighet, medan den bistra verkligheten väntar utanför med en helt annan mening.

Var gärna rolig på bekostnad av oss som läser om yogis som utför underverk, mystiker som samman-smälter med det gudomliga, medier som överskrider gränsen till det transcendent, UFOs som når oss från fjärran världar — le gärna åt oss, men ta oss i första hand på allvar!

Såväl Aftonlövet som Expressens och GP:s kulturredaktörer har behagat skriva litet om Sökaren, men alltid vid sidan om kulturen, i spalter där man raljerar, är småfånig och icke alls allvarlig.

Men Sökaren själv är lika allvarlig som livet!

Därmed inte sagt att vi sannings-sökare inte har humor, att vi inte med ett roat leende tar del av märkligheter som vi påträffar vid vetandets yttersta gränser. Själv äger jag ett helt lass av humor — men endast i allvaret.

Denna tidskrift är ingenting farsartat, lika litet som livet självt. Det vore därför en väldigt god idé om vissa kulturredaktörer, hyggliga nog att inte som vissa andra tåga om vår existens, tog Sökaren för vad den är: en allvarligt syftande tidskrift, som sysselsätter sig med det som är viktigt!

SÖKAREN

Nr 4 1974 Årgång 11

Adress: Box 3063, 103 61 Stockholm 3

Postgirokonton: 70 60 47-8

Telefon: 08/69 60 27

Red o ansv utg: Sven Magnusson

I redaktionen: Nils-Olof Jacobson

Sökaren är en oberoende tidskrift för livsåskådningsfrågor, där skilda meningar kan föras fram.

För varor och tjänster som utbjuds i annonser i denna tidskrift, svarar endast annonsörerna själva.

PRENUMERATIONSPRISER

Helår (10 nr) 34:—

Halvår 18:—

I Norge och Danmark kan prenumeration ske med svensk postgiroanvisning.

I Finland kan inbetalning göras till Akademiska Bokhandeln, Postbox 128, 00 101 Helsingfors 10, postgiro 53 33 2. Helår kostar då 27 mk, halvår 15 mk.

Annonsspriser (moms tillkommer):

Helsida 400:—, halvsida 250:—, småannonser 8:— per cm men minst 24:—.

INNEHÅLL:

Jörgen Rapp:

Shree Gurudev Ashram 1

Per Ragnar:

Min favoritbok 4

Nils-Olof Jacobson:

Kan eterkrafter fotograferas? 6

Gåtan Uri Geller 10

Sigvard Sjögren:

Ensamhet — gemenskap 14

Religionens många ansikten 16

Intervju med Birger Qvarnström 18

Intervju med Kaj Baagø 21

Per Ragnar:

Reflexioner 25

SM:

På clownernas marknad 28

Tryckt hos

LJUSDALS TRYCK AB

Ljusdal 1974